

Gabriela

De ce iubim bărbații

Gabriela
Zăvălaș - Anghel
1947
județul Dolj
Comuna Lipov,
Membră a
cenaclului Liviu Rebreanu
Pitești,
de pe lângă revista
Argeș - Pitești, a
cenaclului
Eugen Barbu București, etc.
Apariții în presă: Cotidianul Argeșul,
Suplimentul Cultural Săgetătorul
Pitești,

Societatea Argeșeană,
Curierul cultural de Argeș,
Revista Politică,
Revista România Mare,
Revista fapte reale,
Jurnalul Național

Editorial Placheta
Flacăra Violet-Albastră,
Volum colectiv, Cenaclul
Liviu Rebreanu - Pitești
55 ani

PARTEA ÎNTĂI

Opinii auctoriale

„De ce iubim femeile“ ne-a detaliat Mircea Cărtărescu în volumul cu același titlu.

„De ce iubim bărbații...“: că suntem create din coasta lor și ne trag rădăcinile primordiale într-o călătorie în timpul trecut. Că în mlaștina de decepții, durere, minciuni, trădări, instabilitate sentimentală și faptul că ne sunt alături când au ei nevoie, iar atunci când avem noi, dispar în ceață precum paricopitatul căpos; ne generează și fulgurații de fericire extatică spre care tindem și care sunt un balsam. Necesitățile intime și afective sunt umane, dar le observăm și la necuvântătoare.

Nu sunt obsedată de Mircea Cărtărescu, după cum afirmă distinsul jurnalist Marian Barbu (Cafeneaua Literară Pitești), ci fascinată. Am codul de acces la acest autor, sunt pe aceeași lungime de undă cu el. Nu sunt erodată de orgolii și invidie pentru norocul său literar. Unii colegi de condei sunt subiectivi, dificil de satisfăcut, când a produs literatură înaltă, unora le-a mirosit, când a scris pentru toate categoriile de lectori, au strâmbat din nas, că a coborât „ștacheta“; capravecinita funcționează perfect pe plaiurile mioritice. Este o exagerare afirmația domnului M. Barbu că-mi repliez obsesiile la adăpostul motto-urilor cărtăresciene, eu regret că în acest volum nu au încăput toate perlele poezilor, acești designeri visători ce investmântează cuvântul în lumină; volumul de debut nu-i inept, ci romantic. Romantismul este un curent, nu o ineptie... „Toți autorii au modele, dar au și unicitatea lor.“

„Toate poemele scrise vreodată ar putea fi atribuite unui singur poet atemporal – spiritul creator“ (Paul Valéry).

În acest volum să reanimăm vreme de o lectură și tradiționalismul în prozodie, regalul atâtor generații apuse și prezente. Nu poate fi contestată savoarea ruinelor. Și versul alb, spunea poetul vizionar William Blake (1757), este o servitudine. Nu mă pot înregimenta în terapia de grup scriptic, atât de obedientă antologiilor engleze și americane. Lirismul, metafora și rima caducă?! Pen' ce? De amokul demolării, sau a imposibilității de a produce figuri de stil...? Nu sunt o clonă literară occidentală. Scriu în funcție de mesajul astral...

„Nu criticos, n-am să las muza

Că nu sunt eu chiar cel mai prost poet din Syracuse“!

După George Coșbuc

Criticos și cetitoare, saturat de experimente,

În acest volum să trecem la clasice elemente

Rimă, ritm eufonie,

Preț de un firav volum, sper să nu faci alergie

Autoarea

Rugă pentru poeți

Detectează-mă, Doamne, prin interminabilul fum al conflagrațiilor terestre! Apleacă-ți ochiul sacrosanct asupra-mi, monument de tină din tentații omenești. Poate mă vei percepe un champignon, o minusculă perlă. Purifică-mă în lumină! Tot îmi mai fac iluzii că n-ai să-mi administrezi un picior divin, via cazanele cu smoală, la discreția purtătorilor de trident. Nu suport căldurile extreme, și în acea dimensiune, efectul de seră s-a extins la scara Hadesului... Iartă-mi maniera ironică de a adresa rugăciuni sacralității, se afirmă că ironismul amar, ar mai

surescita apetitul pentru carte și lectură, în acest veac pragmatic în care tehnica a surclasat literatura și paradigma creației Tale se închină unui zeu numit Finanță... iar tu ai simțul umorului topârcenian și etc... Acest păcat al meu, de a-mi permite glume cu Tatăl absolut, este o floare la butoniera păcatelor mele private, și sper să nu mă pedepsești peste potențialul meu de suportabilitate...

Confrații au rămas stupefiați de avangardismul meu, eu te percep însă ca pe un Mega-superior, uman cu muritorii. Poeții, acești onirici planetari cu capu-n astre, sunt doctorii fără arginți ai culturii. Mă chestionez, nu-i cotezi pandemici, nu ești alergic la ei? Alergologii siderali, nu ți-au prescris antihistaminice de ultima generație? Sunt benefice! Nu numai maneliștii, militariștii, politicianiștii, cartel medelliniștii... au necesități existențiale, ci și poeții.

Cu voia Ta, fă Legea Dreptului de Autor profitabilă ca Legea Sadoveanu și „nu ne sfârteca, mângâindu-ne cu «brânca astrală»” ca să-l citez pe universalul mioritic Mircea Cărtărescu. Bindecuvântează, Doamne, Terra albastră cu harul tău. Nu-ți întoarce fața de Lumină, ci salvează-ne din brațele-ndoliate ale îngerului rebel.

În loc de prefață

– opinii mai mult sau mai puțin obiectiv-subiective –

Poetul George Alboiu: „Nu vă îndemn să părăsiți speranța literară, aveți idei ziaristice. Concentrați-le! Lucrați pe două-trei variante, o alegeți pe cea mai bună. Aveți șanse! Altfel, veți căra lemne în pădure. Nu prin pădure, ci spre pădure....“

Poetul Corneliu Vadim Tudor: „Această sirenă, țâșnită din mare, e autoarea poeziilor naive publicate de noi –

Gabriela Zăvălaș-Anghel. Dacă vântul ar fi bănut mai tare, rochița ei coada-rândunicii ar fi dezvoltat secretul talentului poetic plin de umor involuntar...“

Ilie Grainea: „Într-un an și jumătate de când apare Revista România Mare am primit peste 20 000 de scrisori. Unele conțineau ceva cu totul deosebit: poezii naive. Adică încercări literare ale unor oameni care ilustrează de minune dictonul „românul s-a născut poet“. Fără a avea nimic peiorativ, sintagma poezie naivă delimitează creația unor amatori, de creația cultă. Pe undeva, cam aceeași distincție se poate face între pictura profesionistă și pictura naivă. Cele mai deosebite conțin o doză de umor involuntar, precum și o serie de stângăcii, care au darul de a le face extrem de atractive. Îi felicităm pe autori pentru curățenia morală de a se apleca asupra miraculoasei flori a poeziei, de a se rupe de tumultul și mizeria zilnică pentru a potrivi cuvinte izvorâte din inimă. Unele din aceste „witz-uri“ naive sunt mai izbutite decât multe dintre creațiile așa-zis culte. Măcar corespondenții noștri au o calitate: sunt cinstiți, nu trăiesc din așa ceva...“

Director VIP: Cristi (Branu): „spune-i Gabrielei că a trecut vremea dadaismului și oricum noi nu suntem o revistă suprarealistă...“

Poet Ion Popa Argeșanu: „Veleități de textier, cantautor...“

Profesor Corneliu Baciu, Pitești: “Abilități remarcabile pentru versuri cu tentă socială...“

Poet Virgil Diaconu, membru US: „... jocuri lexicale prețioase... Fascinată de asocieri ale vocabulelor cu sonorități muzicale. Totuși, în Clubul Scriitorilor

Argeșeni nu s-a lecturat poezie de proastă calitate... Poeta Constanța Buzea („un gen de avocat al apărării Gică Popa“): autoare și a memorabilului poem „Laudă României Socialiste“: „edificiu liric suspect, toate subiectele generoase ale lumii, le închideți într-un nemilos halou de ignoranță și ridicol, textele vă stau condamnate fără drept de apel sub eticheta de umor involuntar, la care se lipesc absurdul, aiureala sentimentală, infantilismul. Aura poetică nu estompează confuziile. Pledați cu mijloacele și termenii unei persoane vârstnice, care parcă nu a citit nimic niciodată...”

Autoarea: ...Am primit și un răspuns verbal de la acest confrate maleabil precum oțelul, mesaj de-o modestie deică: „suntem elitiști cu pretenții...” Care pretenții, de intoleranță, prețiozitate și compromis liric?

Profesor Traian Gărduș, sonetist, Canada: „Maniera compozistică nu este salonardă, ci un gen care poate prinde la anumite gusturi și s-a practicat postbelic (după primul război mondial).

Profesor universitar Florin Iordache, președintele Cenaclului Eugen Barbu: „deține fermentul talentului...”

Marian Barbu, redactor-șef, revista Cafeneaua Literară, Pitești: „Obsedată de Mircea Cărtărescu nu pierde nici un prilej scriitoricesc pentru a apela acest spirit tutelar (așezând în fața propriilor producțiuni poetice măcar câteva din cuvintele tipărite ale maestrului. Abundența motto-urilor cărtăresciene ar fi aliniamentul defensiv cel mai înaintat la adăpostul căruia își repliază obsesiile

complicate și sofisticatele efuziuni. Nici titlul volumului în curs de editare nu este simplu – „Violentul Charismatic“. Reflexul intelectual prudent amplifică impresia de mică strategie promoțională a versurilor care sub superficialitatea lacului picurat disproporționat din pensulă, erodează grundul și absolvă de responsabilități, îndrăznelile autorului. A debutat cu un inept volumaș de versuri, încercând adâncimea mării și tăria vântului cu policularul. Surprinzător în seara de 27 octombrie 2004 a citit altceva, înțelegând efortul discret și stimabil de a depăși platitudinea exasperantă a sertarului plin cu bilețele sentimentale în ciornă. Deplasarea precipitată pe cealaltă extremă în prezența diapazonului cărtărescian o determină când și când, printre falsețe, să ia tonul relativ corect al melodiei interioare, cu o oarecare detașare emoțională. Efectul este unul de (auto) parodiare, al cărui dramatism funambulesc (aș prefera bizar, exagerat) este articulat pe sonoritățile unui limbaj pretențios și caustic, uneori coerent și somptuos prin dilatare bombastică, alteori obscur și fragmentat de tirania rimei facile. M-aș opri la „Cifra 2, „Kundalini mov“ și de ce nu „Tantristul cu inimă de Quartz“. Aflată și într-o astronomică strană, Gabriela găsește răgazul să se concentreze și pe poezia în proză, text de dimensiuni reduse ale cărei linii nu sunt dublate de indigourile așezate sub șablon – „Transplant de tandrețe“ și „Lăstun cu aripa frântă“. Elementul de rezistență al acestora, pe lângă faptul că pe spații mici mâna este mai sigură, este infatuarea pedantă și grăbită a femeii care își reprimă regretele cu o severă și scurtă mângâiere a ciufului rebel al iubitului inabordabil. În concluzie rețin surpriza de a constata această tentativă de a depăși condiția textului nesemnificativ și îmi

manifest neputința de a situa în ordinea biografiei poetei textele citite, lucru important pentru evaluarea șansei de evoluție proximă. Oricum politețea și efortul de a se depăși merită atenția care i-a fost și îi este acordată de Clubul Literar, Filiala U.S. Pitești. În opinia poetei ar fi un volum de versuri ludic.

Mihaela Sandu, poetă: „în placheta *Flacără violet-albastră* (de debut), raportându-se la un univers livresc se prezintă ca structură barocă, versificație simbolistă, mesaj renesantist, iluminări romantice, arhetipuri de consonanță medievală și realism virulent, străluciri parnasiene, pe ritm clasic. Cultivă balada cu inflexiuni moderne, inflorescențe pillatiene, cu vervă postmodernă. Cu versuri naiv-sentimentale de o simplitate debordantă, eul poetic scapără incisive ironii. Trupul serafic al expozeului, poetic-pictural, se combină din delicate fulguri, arome insesizabile, gingășii aeriene, schițări de gesturi, irizări marine, viziuni imaginare, într-o parapsihologie care se prezentifică într-o arcadă săpată într-un metatimp, unde persistă un jubileu al imaginilor vizuale, olfactive, auditive, tactil senzitive, din care risipește cu fantezie debordantă, ca dintr-un corn al abundenței, expresiv.

Săgetătorul – Supliment literar al cotidianului Argeș, Pitești: „Teribilism, exces de neologisme, prețiozitate...”

Mircea Cărtărescu: „Criticii au subiectivitate, scriitorilor nu le rămâne decât să creadă în propriul lor discernământ, și să nu ia în serios nici laude, nici desființări. Lumea literară este o junglă de interese și coterii meschine...”

Liliana Rus, poetă, Pitești: „Gabriela scrie o poezie vie, colorată...”

Cezar Mazilu, poet, redactor-șef revista Antarg S.F., Pitești: „Are stilul ei original, personal, iar poemele cu tentă S.F. mi se par delicioase.”

Viața – Poarta Stelară

Ce-i oare viața, o părere
Pretextul grav pentru durere,
Un purgatoriu, o tranziție
Spre altă viață în veșnicie
Și o eternă bucurie?
Pe Terra albastră se-ngemănează
Mii simțăminte ce agresează
Cu echilibru și bucurie
Ne vin și lacrimi și nebunie,
Cu inconfort și suferință
Ori boală – stres și umilință
Bine și rău, în două fețe
Repetitiv ne dau binețe.

Epistolă fluturului, cu panseu floral...

Fluture, ce-ai zburat din tuberoză în azalee și apoi în narcise, și care ți-ai pecetluit libertatea pe altarul domestic tardiv... încă mai hipnotizezi camelierii? Ce să oferi, tu, un inconsecvent unei flori fanate dar romantică și saturată de deziluzii? Lupti ca un Spartacus În Câmpia muncii iar în nocturnă ai obligativități... Într-un party floral unele forsythia ar dori să guste în prelungiri compania, nectarul întregirii...

Starea mea psihologic-floral prăbușită, e avidă de un consilier floral, un gen de Oreste și Pilade în ale florilor, după un fluture care să-i aparțină, să nu-l împartă cu altă agavă. Să fiu o efemeridă glicină atinsă de aripa fugitivă și abandonată în solitudine și tristețe?

O brândușă second hand? Ce perspectivă dezolantă!

Firimituri de polenizări ajunse la urechile matroanei florale, care-mi va smulge petalele, îmi va face părul permanent, și apoi tot ea mi-l va întinde, cartierul floral din urbea lalelei este încăpător (mic precum lumea)...

Legăturile florale extraparteneriale, sunt accidental detectabile prin antene vigilente și dispuse la bârfe-ntre begonii... De aceea eu, o floare de vanilie cu țepi, n-am urcat când am fost invitată la bordul cailor putere al businessului fluture cu fizionomie spiritualizată, abilități de artist și un caracter de cacao... Nu cred în afirmația ta mizantropică că nu te mai vor gladiolele care cândva își desfăceau lujerele piciorușelor, iar în prezent merg pe burtică. Sunt convinsă că ești încă fluture de succes la zambile juvenile și de toate vârstele. Ți-ai dori ca vestmintele noastre să se desfolieze la unison? Ce mirabil sună!

Și când se va risipi vraja vom rămâne cu aripioarele zdrobite și cu inima țândări, eu nu sunt o bărbată gălbenea.

Am prostul obicei de a mă implica afectiv. În aparenta mea frivolitate, dau o greutate nemeritată unei simple polenizări, dar cred că polenul meu liber și matur nu dă bine cu un fluture extrem de ocupat, tânăr și maturizat incomplet... Zici că accepți chiar și nimfomane în sindromul avidității tale de afecțiune. Nu sunt eu verbina aceea. N-am dus lipsă de amatori de polenizări, dar iubesc esența, idealul iubirii, ceea ce este în prezent un monument al naturii florale... Cred că în tandem ne-am frige aripile și petalele; să ne păzim de decepții. Să ne apere Astralul, iar zeul Morfeu să ne adoarmă pentru eternitate atracția indusă de Eros care se ține de farse florale. Să ne protejăm cu Protex floral, de tentații care nu ne-ar permite să fim atât de religioși pe cât am dori...

Mi-ai făcut declarații cu voce tare în colocviul magnoliilor elitiste. Toți au auzit că dorești ca în tandem să ne zboare vestmintele incomode și apoi să ne savurăm pe petale de trandafir, să fuzionăm într-o cantată a lăcrămioarelor, să ne teleportăm cu fericirea G-ului în al nouălea cer, să plouă pe trupuri cu petale de iriși și triluri edenice să concerteze polenizarea...

N-a fost imprudent, lipsă de discreție, precauție de care faci acum atâta bravadă ridicolă?

Toată floarea grafomană a întregului nucleu elitist și-a introdus în urechi pistile din flori de cactus când îmi mărturiseai că incompatibilitățile cu partenera duc la dezastre și ești obligat să te deshidratezi, să transpiri abundent ca să transformi glaciala ta consoartă într-un eucalipt cu căldură mediteraneană. Sper să ne vindecăm anterior dezastrelor preconizate și inerente unei polenizări. Dar n-a fost cum mi-am dorit eu, ci s-a făcut voia ta și iată că polenizările ne-au generat acele deziluzii pe care le-am

intuit. „Tigrul“ (meu autohton flușturistic)... de Murray Shisgal).

M-am cenzurat, dar așa a fost să fie în final, „prințesa Ovul s-a contopit cu prințul Spermie“ – Mircea Cărtărescu și m-ai deșertizat spiritual.

Mușinisme

Că dur „mai combate“ Alexandru Mușina: „Ești plin de dragoste pentru aproapele tău, și vine-un bou și-ți dă în cap“ ...

Geneza – Feromoni incendiari

Să ne dezbrăcăm de vestimente în tandem
Tu, unul , eu, una, o vreau și o vrem
Afectiv sunt un nerealizat
Partenera mă respinge
Cu răceala ei m-a debusolat
A trebuit să lupt, am transpirat s-o schimb
Să șlefuiesc un quartz cu al răcelii nimb.
Șarmantă iubită, de-ți cauți o altă iubire,
Sunt amator, să-mi dai urgentissim de știre
Iubitul ți se vrea întreținut, nu crede-n iubire...
Îmi strigă prin vene un drăgan de tandrețe
Am exces de virilitate, s-o facem cu naturalețe
Ai picioare tentante, trup feciorelnic, ești o frumoasă,
O sensibilă și vârsta nu-ți dai
Hai să levităm, la pătrat în rai!
Am zburat asiduu, din floare în floare
Și-n prezent încă-mi plac, le degust cu ardoare,
Le culeg din polenul ce are savoare
Când dorești, poți veni să mă vezi
Prin fânețe boticelliene vom zburda, să o crezi!
Libertatea, singur mi-o fac
M-aș vrea profund religios, dar am trac...
Legăturile mele țin și opt ani
Nu două-ntâlniri, ca la alți pehlivani
Mă implic, sufletește, -s de cursă lungă...
Vino monotonia de-mi alungă!
Fac artă în bucătărie, și dormitor
Să punem de-o pasiune mi-e dor!
Să-ți testez potențialul erotic,
Am feromonii în flăcări și sunt clorotic...

Sunt dispus s-accept chiar nimfomane
Ah, femeia cocktail de piersici și banane...
Cât de dulce ești când mă săruți
Din rutina vieții, în Eden mă muți
Sunt euforic când ești lângă mine
Îmi voi aminti cândva, sărutări și starea de bine
Mi-s amator de amor, cât de des...
Perechea nu vrea, mă refuză ades
Nici tânăr nu sunt, femeii care-mi plac
Sunt defensive ca-ntr-un atac
Deși sunt un lord, și al meu chip
Nu-l uită ușor, le e implantat ca un cip.
Vom evada clandestin în salin Ostroveni
Turiști emigranți – doi hiperboreeni reni
Sunt avid de iubire, ca Gobi de apă
Ispită ca ploaia de vară, setea vin de-mi adapă.
Locuim în același cartier
Așteaptă un moment, apoi urcă în Jeep
Am să te conduc, este Prier
Te invit ritualic la ceai
Și-n final, ce-mi doresc
Eu, bebel răzgâiat dar matur, ai să-mi dai!
Mă simt atât de remontat lângă tine
Flutire tropical polenizând în festine...

Conversație cu mulți martori

El: Vreau să ne dezbrăcăm în duet...
Ea: Nu mă avantajează vârsta...
El: Arăți așa bine, că n-ai vârstă...
Ea: Ai programul încărcat, pentru dragoste trebuie timp.
El: Pe mine nu mă așteaptă nimeni, sunt marginalizat și de aceea îmi fac libertatea.

Ea: Nu cred c-am fost inspirată că ți-am făcut pe voie.
El (cu răceală): Ești suficient de matură, să fii conștientă de propriile decizii...
Ea: Te-ai văzut cu sacii în teleguță și ți-ai schimbat atitudinea cu 180 de grade...

Pantha rei

Plătim tribut durerii,	Tristeți ne apasă
Sorbim otrava fierii	Pândește eterna
În scurta existență	coasă...
Puțină e clemență	Oare e Purgatoriu
Născuți în greu chin	Pământul derizoriu?
Murim cu un suspin	Iar clipa efemeră
Dureri ne agresează,	Ne este parteneră
Bolile erodează	Ca să ne propulseze
Semeni ne dau fiori,	Spre astrale metereze.
Înotăm în erori	

Floare de păr

Floare de păr, Deisis,	Spre-o Antilume
splendoare	necuprinsă
Nu consolează dramatic	A sufletelor solitare
doare	Ce nu le este cald sub
Că sunt trădată și	soare
respinsă	

Mesaj

Nu te mai vreau, că nu îmi aparții
Doream să știi că amic poți să-mi fii!

Preoteasa Vesta

Voi încerca să-mi ostoiesc tempesta,
Voi deveni lucidă, o preoteasă Vesta
Îi voi tempera egoul ce mă chinuiește
Îmi dă să beau otravă, distant mă pedepsește,
Deși-s tentată să-l întâlnesc în tête-à-tête
Pe frunte să-l sărut discret
Să-ngenunchez ca o mireasă
La al său stăpân, de viță aleasă.

Degajă-mi Aura

Odios artist, de ce telepatic mă chinui
Parez și doresc cu ardoare să birui
Otrava ce-n fibră ai turnat
Barbă Albastră în rime-mbrăcat,
Degajă-mi aura de un algic sindrom
Cinismul ți-e forte, mă aflu în pom!

Bumerang

Revino la sentimentele calde anterioare. Nu te purta
condamnabil că zbuciumul meu intim are efect de
bumerang în sufletul tău. Energiile benefice ca și cele
malefice se receptează.

Tușă algică

La orizont Bucegii în verticalitate

Copleșesc cu hlamidă de nea și puritate
Ozonul și rășina purifică pulmonul
Iar arbori seculari respectă strict plantonul...
Cupola transparentă de un gri diafan
Revarsă peste Terra splendoarea celestului ocean
Din bleu, altitudini, feerice stelute coboară ca în basm
Pudrează peisajul și al inimii marasm
Cu stratul unui pled salubru, efemer
Ce temperează cordul lovit și pauper
Extaz ochii reflectă în pudra celestă
Și spiritul rănit, suportă grea tempeastă.

Nava Stelară, „Blazare et company Uitare“

Darul Mărțișorului – un pieton cosmic cu plete de aur,
frunte boltită de inteligență, trup și fizionomie boticelliană,
buzele petale de răsură, inima egretă săgetând văzduhul,
tumultuoasă ca un pârâu montan și caldă ca o rază aprilină
pasageră... Într-o zi de 13 Mărțișor la ora 13, destinul Pegas
a galopat la un festin al cupelor de Boemia cu licoare
paradiziacă. Eu solitară ca și Creatorul în imemorialitate,
cu existența afectivă, intimă cioburi, trădată permanent și
abandonată cu lunile de iubitul meu, alt dual, ca orice
mascul ce nu-i bine temperat, ce adoră statutul de întreținut
de către o muiere rustică ce-i livrează strachina zilnică cu
ciorbă insipidă, inodoră și incoloră, m-am teleportat în
paradisul Genezei.

În ziua cu cifra și ora ghinionului norocos... a nins cu
petale șatirate-n lila, a plouat cu luceferi cu halou
curcubeean, fluturi pastelați, imateriali, au baletat la nunta
pământenei cu capu-n astre cu astronomicul oaspete.

M-am îmbăiat în valurile catifelate ale tandreții cu
parfum de Mâna Maicii Domnului. Am savurat ambrozia

minionului Cupidon care se ține perpetuu de șarade, și într-un suspin eterat ne-am reîntregit în spirit și carne, foste jumătăți de măr domnesc risipite în altă viață, în frustrări, deziluzii și angoase, apoi, mirele risipitor, supărat precum oierul pe cătun... s-a îmbarcat la bordul navei „Blazare et Company Uitare“ marginalizându-mă ca pe un capriciu pasager al voinței extraterestre, respingându-mă permanent, până a reușit să mă determine să-l resping eu, când m-a redescoperit el...

Iată lector drag, ce minune de vitejie săvârșește contratimpul erotic...

Îl percep ca pe un incomod, însingurat, dar nu-i întrevăd aura primăvăritică, caldă, inițială. L-am interpretat ca pe un artist astronomic sensibil, nu ca autohtonii noștri reci și cu mina blazată de complicatele femei... unele costisitoare din cale-afară, nu cele idealiste, evident. Dar... bag seamă că în univers, sexul puternic este peste tot identic. Își joacă în sfârșul biciuștii fără complexe, obiectele atracției anterioare; ca pe niște materiale folosibile dar nerecuperabile. Unii nici măcar nu se obolesc să-și ajute partenera să-și depășească inhibițiile și jena firească. Revino din periplul stelar, la bordul navei „Blazare et Company Uitare“, în cartierul unde domnul a plantat pădurea Trivale și pământeană îndrăgostită de semnificația dumnezeiască a iubirii îți țese o poveste ca o pânză de borangic cu rime în happy-end. Nu-ți devora ca o călugăriță masculină... psihologic partenera orgasmică! Fericite cele ce nu ți-au picat în plasă. Vor cunoaște Împărăția Protexului...

La două săptămâni de la episoadele iubirii pasionale și un an de iubire platonice

Căciula vorbitoare

Muritoarea cu capu-n astre: Bună dimineața, iubitul!

Violentul charismatic: ??????????!!!!!!!!!!!!

Muritoarea cu capu-n astre: Bună ziua, iubitul!

Violentul charismatic: ??????????!!!!!!!!!!!!

Muritoarea cu capu-n astre: Bună seara, iubitul!

Violentul charismatic: ??????????!!!!!!!!!!!!

Muritoarea cu capu-n astre: Bună ziua, căciula iubitelui!

Căciula iubitelui: Bună seara, romantică, sentimentală și paseistă doamnă! Posesorul meu nu te mai salută că și-a atins scopul hormonal presant; politețea anterioară și fagurii de miere nu-și mai au rațiune, și nu-ți mai răspunde la salut, că numai dă impresia unui citadin educat, manierat, bun creștin; când se străduiește, este în conținut un gen de Ionel Popescu, ori Domn' Goe caragialian, uneori barbar, imatur și rustic. Cu stupizenia înșiși zeei se luptă, unii vis-à-vis de cifra 7 de acasă, plutesc în nebuloasă, iar România e-n „criză de penurie“ de caractere...!

Crimă de lezerotism

Există mai multe modalități de a te despărți, zice un cunoscut prozator: pentru câțiva centimetri... pentru câteva cărți citite în plus; tu te-ai distanțat de mine pentru un motiv inedit, dar în ton cu veacul sexist, erotizat în extremis și anume mă inhib, sunt dificil penetrabilă, prea strâmtă, feciorelnică și nu practic sexul oral, cel mai deranjant aspect al meu, din punctul tău de vedere;

virginalele fac deliciul numai bărbaților de bun gust, sexul oral este o perversiune inventată de om, nu de Creator, dar când sari cinci pătrate din preludiul șotronului erotic, este firesc că partenera se inhibă, este totuși un om cu sentimente, sensibilitate, nu gonflabilă, nici un obiect erotic, sau un mascul în călduri. Lubrifianți naturali se găsesc la magazinele de profil, dar îți trebuie o parteneră ca aceea reclamată de un bărbat la O.P.C. că este prea laargă și prea umedă... Cerul și pământul vor trece, dar misoginismul tău veșnic îți va întuneca cotidianul, ce păcat că un bărbat frumos se lasă manipulat de sentimente urâte! Mi-ai atras atenția că atunci când te simți atras de partener, nu trebuie să existe jenă pentru ingredientele amoroase. Uite unde se ascunde „lulu“ moralistul... Tu investimântat în epidermul tău alb-roz ca floarea de măr, posezi și o blăniță de lup. Femeia care-ți face cadou săruturi delicate în zone catifelate ale trupului tău statuar, nu mai beneficiază de sărutul tău pe buze, chiar dacă savurezi fiorul, o consideri maculată, deși este logic că ține la igiena perfectă a cuplului. Îmi imaginez cum o cotezi, dacă ar practica serviciul felației, pe care îl dorești ca să supui femeia, s-o umilești pur și simplu. Te cunosc ca pe buzunarul privat, din iubirea aceasta zbuciumată, s-a născut la termen un copil nemuritor cât Biblioteca Națională București, unde se va muta prin Legea Depozitului de Carte.

După șase luni și exact două întâlniri

Embargou...

Muritoarea cu capu-n astre: Îmi acorzi un moment?

Violentul charismatic: Nu! Nu vorbesc cu tine! Dispari! Mă obligi să devin violent!... Lasă-mă-n pace!!! Du-te-n...!

Muritoarea cu capu-n astre: Ce te-a supărat? Te implor, nu fi psihopat! Sufăr îngrozitor! Explică-te!

Violentul charismatic: ?????????!!!!!!!

Replică epistolară

Pen'ce, și ce intenționezi să faci când devii violent? Să spargi cu pumnii și să umpli de sânge buzele sărutate, poarta lăcașului unde ți-ai cuibărit vârful catifelat al limbii, să anesteziezi cu picioarele abdomenul mângâiat cu falusul iris caucazian...? Cultivă pacifismul, dragostea biblică, îndelunga răbdare, toleranța, iertarea, blândețea, prietenia, înțelepciunea – valori creștine – renunță la resentimente gratuite, ranchiună, violență, agresivitate, comportament aberant!

Dialoghează cu partenererele ce le folosești, nu le trata blasfemiant, de sus, când ele îți replică cu abundență de boboci florali, că te va pedepsi Creatorul și te vei prăbuși de la balconul cu taburet...! „Mesajul lui Iisus este un mesaj al păcii, al nonviolentei și iubirii“.

Violentul charismatic

Blestemul său, perpetuu chin, este că nu iubește Femeile sunt obiecte ce ades le folosește Junele toate îi displac, că inhibiții n-au... Maturele care-s timide, de disprețu-i partea au Artistul straniu, înzestrat cu haruri de natură Din cupa amară a nefericirii, bea cu dezinvoltură.

ADN morbid

Unde te afli când iubești,
În voiaj, ești plecată?
Ce te face să fii inhibată?
Frustrări anterioare, ai fost neglijată?
Îmi pare rău pentru tine
Da-n final m-am simțit totuși bine...
Apoi... năpârlit în Gigi Durul
În Alfa Centauri, ți-am rezervat returul...

Bocanci de comando

Cât vei trăi vei fi oare scuzabil?
Am investit în tine spirit inestimabil
Dar cu al tău cinism imperturbabil
În bocanci de comando tropăi încălțat
În sufletul meu plagă, un for deșertizat
Oare ce am dobândit, atunci când te-am iubit?
Umilință, stigmat, dispreț, durere am primit
Te consolezi că trec nesesizate?
Păcatele umane-s în astral la catastiful aparte
Și pentru fiecare vom da seamă
Când vom traversa a morții vamă
Din câte m-am edificat
Și-n viața pământeană au prețul pipărat
Că la nefericire ești ades conectat...

Ofensivă

Ești în cruntă ofensivă c-o diafană
Poetă, ce te chiamă s-o savurezi poete,
Cu mâna ta muncită să-i mângâi cald, lungi plete
Și tandru, în falset să-i susuri canțonete

Giulgiu

Giulgiul deziluziei
Se unduie tragic peste
Struna frântă a turnului de fildeș

Perdele de Cordoba

□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□
□□
□□□□□□□□□□□□

Perdele de Cordoba în briza dansantă,
Baletează frenetic o floră luxuriantă
Se zbuciumă-n egou talazuri marine
Zeititate din țurțuri, revino la mine!
Nu îți dorești un bonus astral,
Perlele negre, al pasiunii roz val?

Diva

În firida cu colecții feminine
M-ai presat ca-n ierbar și pe mine
Suplu artist, plete de aur, lentile de contact albastre
Meteor în vertij, imigrant la distanțe sihastru
Cupola, lansează cu bijuuri din astre
Floarea de cactus, tronează în jardinierea și glastre
Purtarea ta-i plină de morgă.
Din Catedrală se lamentează-n surdină o orgă
În Galaxia naufragațiilor în derivă

Îmi doresc carambol, și să-ți fiu iarăși divă...

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Sfera de azur

Pe un pat de flori	Zeci brilante raze
Ne-nvelim cu nori	Ne mângâie obraze.
Ne lăiem cu rouă	Ca-n Eden e-n jur
Teiu-n flori ne plouă	Pe sfera de azur.

Mirajul florilor de salcâm

Strâmb odată am jurat	Rășura roz vestmânt avea
Că sufletul mi-am	A reînflorit în pieptu-mi
vindecat.	ardent
Când salcâmu-i priment,	Fior rebel, mov
curat	sentiment...
Și diafanul e parfumat,	Și îmi lipseai, te
Lin, mana plopilor	percepeam
plutea,	În toată alcătuirea mea
	Basm cu ochii de peruzea

Vis salin

Mă scald în abisul ochilor tăi ca-n oceanul planetar.
Vegetez pe epava unei caravele, extaziată de Bariera de Corali
Planturos plutește planctonul
Ca și cum oceanul și-ar fi pus paltonul
Delfinii îmi dau amical onorul
Tu mi-ai dat aferat cu piciorul...
„Ți s-a urcat fidelitatea mea la mansardă...”

Mi-am tras doi cai marini drept „badegardă“...

Și-i călăresc spre inima ta în glaciațiune
Cu o elongată mongrovă, ia spune,
Ți-e bine să-ți mângâi șoldul, pectorisul, abdomen
Și pentru că nu mai am oxigen
Revin latent la depresurizare
Cu picioarele pe Terra, din visul de sare...

Cosmic halou

În inimă port filigrane stelare
Umbre fantastice, joc de lumini selenare
Inel a lui Saturn în cosmic halou,
Cometă cu trenă, te privesc prin hublou
Navighez în naveta „Solitaria et Company Femina“
Energia o pierzi, se stinge lumina
Mai rece luceafăr în abisuri albastre,
Meteor translucid printre sideralele astre
O gaură neagră taciturnă și vană
Te dezaprobă din astronomică strănă.

Tiară din rubine

□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Draperii flamande, de Murano vase
 Iar tu, nordic aisberg, din nea, grea mătase
 Pori, fibră și gene-s criologizate
 De a ta răceală-s straniu înghețate
 Revino din Vega, zeu frunte boltită,
 Să-ți reanimez funebra ispită...
 Miri siderali, tantrici, în opalină vară
 Pe suflet pereche, din rubin tiară.

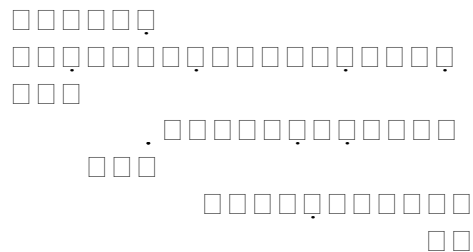

Monogramă glacială

Ai brodat cu un ac incandescent monograma glacială a
 numelui tău sub sternu-mi incendiar. Mă bântuie liliicii
 giganți ai abjecției tale.

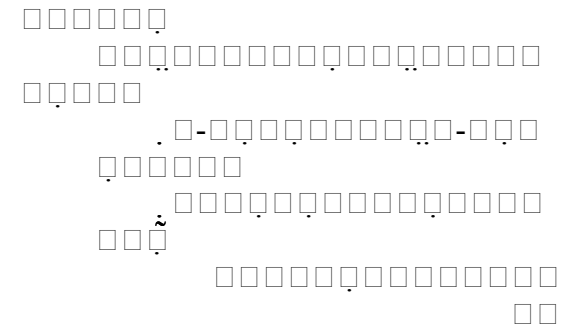
Vid sufletesc

Pe Ardealul Nordic 35, în transă am colindat...
 Jeepul de mugurii pletoși se lăsa mângâiat
 Taburet enigmatic veghea-n cochet balcon
 La mansarda rezidenței de un modern bon ton

Un prun alb pur, un piersic roz, în explozie florală
 Îți colorează traiul gri, petală cu petală
 În spatele cetății, alt cerber taciturn – o salcie pletoasă
 Ți-este fidelă noapte, zi în mantie mătăsoasă
 Contemplă cuibul ce-ai durat cu efort de titan
 Tu, feminin, introvertit, artist herculean
 Colina-n zare-n verde crud tonusu-ți remontează
 Și totuși spiritul ți-e sumbru, ce lipsă-l întristează?
 Ce deprimant. material ești full realizat
 Dar sufletește ești în vid, rafinat zeu blazat!

Kundalini mov

Înfășam sarmale din curechi
 Cu cercei de vișină putridă-n urechi
 Se rostogoleau de la ceapă lacrimi perlate
 Din globii oculari de agate
 Pe care parafa sărutului ai pus
 Ca o Fata Morgana vălurind spre apus
 Susurai în Trompa lui Eustache:
 „Luminițele ochilor să-ți sărut
 Ca un șis de Toledo-n jugulară m-ai durut
 Doar... până te-am avut...”

Să-i mulțumim prozatorului cutare
 Că prin volumul condimentat și cu sare
 Ce ți l-am oferit spre păstrare
 Corpurile fizice s-au ciocnit
 Ca-ntr-o neoGeneză, alter mit
 Ca și Fenomenul Tungst
 De Terra cu înduratul ei bust
 Trupurile astrale au levitat
 Printre Nebuloase și Supernove
 Într-un Kundalini cu volute move
 Degajate de epiderme, cartilagii, oase
 Și de sanguine, filiformele vase
 Aura noastră în coroniță
 Dansa tangou ritmat cu Shakira în clipul cu răzmeriță...
 Cât de amnezic mai ești
 Memo plus, aerisește cortexul
 Și n-ai să mă mai detești.

Fior astral

□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□

Efluvii de tandrețe cordul să-ți reîncălzească
 Cupidon, cu săgeata ta iar să te nimerească
 Să n-ai resentimente, că dacă m-ai iubit
 Destinul a voit-o , iar tu l-ai fortuit
 Scriptura-n care dragostea sensu-l are
 Ne fie iară cerber pe pierduta cărare
 O mângâiere tandră pe ochiul pineal
 Afecțiunea mea să te mângâie-n val
 Aș savura din bolul cu fragi ce-l porți pe buze

Să nu rămână-n veci ermetice ecluze
 Să-mi fii mire stelar în carnație de crin
 Să mă îmbăt de tine ca de un antic vin
 Să te sărut cu patos din creștet la călcâie
 Și-ntr-un fior astral să sorbim apă vie
 Sunt solitară, vino, am să aștept oricât
 Nu îți merit disprețul, de ce te porți urât?

□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□

Karat iluzoriu

Cu falusul tău floare pe trup să mă mângâi
 Apoi într-un extaz captivul meu rămâi...
 Cu fuziune ardentă în spirit și în carne
 Să gustăm endorfine din cosmice lucarne
 Să rezonăm stelar în sunete de astre
 Coconi înfășurați în aure albastre
 Din buzele de zmeur să sorb divin parfum
 Atracția ne fie trainică, nu un fum
 Mire rece, dar magic în carnație de crin,
 De ce nu mă mai vrei, karat în gri destin?

□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□

Qvadricea neîmplinirii

□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□

Pășești straniu, magic cu undiri feline
Buze incendiare le-aș vrea pe coapse-ți fine
Visez să-ți ating crucea din părul de pe stern
C-o pasiune tandră, cu un suspin etern
Derma marmoreană să ți-o sărut aș vrea
Și ca o narcomană să m-amețesc de ea
Voiaj în levitații prin constelații vaste!
Reîntregiți – doi aștri prin galaxii fantastice
Dar karma și capriciu-ți nu-mi dau trăiri depline
Golit de sentimente ai inima ruine
Cât de cinică-i viața nefericirea-mi strigă
Iară frustrarea-n fibră se-ncoronează rigă
La quadrica neîmplinirii trag roibi focoși pur-sânge
Iar spiritul rănit, ca-ntr-o chingă se frânge

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Abis morganatic

Pe un curcubeu	Levitează spre căminul
Verde, siclam, violaceu	tău
Turcoaz spiritul meu	Ca spre un morganatic
	hău.

Recită-mi!

Cu vocea ta gravă să-mi reciți poezii
Tu care-n taină de femine mai scrii...

Insulele Fericirii și Dâmbul lui Gâf

De ziua ta, îți expediez cu serviciile poștei mentale un lăntug de aur ambalat în haloul unui vis, în care am închiriat o goeletă fantasmatică pe care o navigăm spre Insulele Fericirii. Ne vom împărți solitudinea în doi, nu ne-o vom mai consuma solitari. Ne-om contopi mirabil în azuriul oceanului ca aurora unui glob de lumină. Ne vom împodobi pletele cu stele marine și urechile cu cercei verzi din alge. La încheieturile mâinilor și picioarelor, ne vom prinde brățări din melci și scoici de ivoriu.

Orgoliul tău glacial se va topi în apa de topaz, încălzită de trupul meu incandescent, nerefrigerat de uitare. Anterior acestui sejur albastru vom purcede la Dâmbul lui Gâf – polul dragostei, al îndrăgostiților din Apusenii noștri carpatini și dacici... În acest perimetru al senzualității, ne vom pune la ureche floarea dragostei, roz ca și memoria ta care se străduiește să devină amnezică, dar nu reușește...; ne vom așeza sub pernă busuioc, sulfină și cicoare, leacuri naturiste de dragoste, care ne vor îmbunătăți memoria și ne vom reaminti până la moarte că spațiul ce ne-a fost dăruit pentru a exista – planeta – va fi salvată de la distrucție și aneantizare doar prin dragoste, dragoste, dragoste. În finalul circuitului oniric, în Poiana Narciselor, ne vom improviza o saltea și o pilotă florală, vom vizita mai apoi un ostrov cu zambile spontane pentru aerosoli odorizați, și vom trece pe la lacul cu nuferi, pentru a ne limpezi sufletul și ochii cu colirul dumnezeirii.

Purificați de vise edenice, vom suporta realul, temerari ca niște războinici Ninja, și ne vom converti la perceptul christic care ne trasează un fir luminos; „iubiți-vă unii pe alții, cum v-am iubit Eu.“

Omul

Grandoare, decadență	Temerari, ori lași
Se arată în pasiență	Vrednici și codași
Suntem mărunți și mari,	Mulțimi firi se-mbină
Dezbinați, solitari,	În a noastră rutină.
Uneori solidari...	Un fir de nisip
Măcinați de ambiții	Ne e propriul chip
Roși pân' la os de viții	O clipă existăm
Zeești în aptitudini	În foc ne aruncăm
Ambigui în atitudini	Incendiu ne e viața
În varii situații	Ce erodează ață
Urâți, sau plini de grații	Ne volatilizăm
Generoși sau meschini,	În neant dispersăm.
Angelici sau păgâni...	

Ca-n „Totul“ de Mircea Cărtărescu

Vorba poetului optzecist
 Parcă eram doi eroi dintr-un thriller
 Căci eu sufeream, iar tu, de mult te consolai
 Cu trupeșă jună blondă, plete-n talie și etc.
 Prin grădina erotică bântuiai...

Iubire și genetică

În caseta din mahon cu încrustații de sifid
 Paseismul senzual își culcă capul aureolat
 de tristețe, pe umărul futurologiei:
 două libresse din două întregiri carnale unice și unicat
 cu materialul tău genetic, ADN-ul tău translucid,
 de la nunta noastră de basm, sub stele de alabastru

pe ritmuri de Vivaldi cu Anotimpuri.

Castraveți manipulați genetic

Îmi vinzi castraveți... c-ai reușit s-o schimbi pe cea
 căreia-i atașezi coarne de cerb carpatin. Cât te-a „ușurat“
 serviciul? O vilă somptuoasă, money la discreție și
 surmenajul tău morbid... De-ar fi fost caldă, când te înecai
 în mlaștina sărăciei. Dar n-a fost și nu este!

Ți-am ținut companie ca un monument al blândeții,
 dezinteresului, idealismului, dar „n-ai compătimit
 caragialian cu mine“ deși perpetuu ți-am servit-o à la
 Marquez: „iubește-mă, prostule!“ Chiar cu o dragoste
 platonice puteai găsi eventual un cuvânt bun de consolare
 la Adio. Sunt bărbați care nu au mână decât de luat, ceea ce
 nu este decât un păcat în plus, un sacrilegiu în dragoste.

Scuipă elevat, creștinește

Scuipându-mă, te autoscuipi! Ura nu este consonantă
 ci dizolvantă. Urând, aura se rarefiază, energiile malefice
 sunt distructive, afectează privirea, memoria, etc. Într-o
 legătură eșuată, dreptatea se află la mijloc. Asumă-ți
 jumătatea din responsabilitate ca un dual temerar și cu
 simțul Justiției. Este blasfemiant să arunci mâțul mort doar
 în ograda mea.

Transplant de tandrețe

Ce păcat că nu-ți pot face un transplant de tandrețe, ai deveni umanul anterior, inițial, atât de maternal și patern, ca o rază apolinacee stinsă prematur, iubitul meu, carne fără suflet, orgasmul meu neatins...

Laponul pasager

M-am ținut c-un lapon cu iriși de azur
Dar n-a fost imortelă floralul, mov sejur...

Psihologul natură

Magnolia, Violetele, Fragii, Salcâmul Japonez și-au proiectat să mai înflorească odată în toamna afecțiilor decepționante, doar pentru mine, să mă pescuiască din smârcul angoasei; natura, troița nefericiților, doctor fără frontiere al sufletelor în transa iubirii neîmpărtășite.

Coniferul albastru

Îmi consum cupa amară a singurătății,
Sub coniferul albastru
Peste care picură lacrimi odorifere
Din inflorescențele fanate ale salcâmului în agonie

Gravitație funebră

În giulgiu ți-ai înfășurat atracția
Spre finele universului, o purtă gravitația...

OZN benefic

Aștept OZN-ul benefic care să mă voiajeze într-o dimensiune în care nu s-a inventat trădarea în dragoste, minciuna, iar îngerii malefici n-au fost azvârliți din spații galactice, în spațiul Schengen și restul continentelor în derivă...

Ambigen

Naufrațiați în oceanul Iubirea, înotăm cu forța franjuri spre riviera Rigoris Mortis. Te-ai înecat în abisalul sarcofag albastru, jelit de mine ca o bocitoare neprofesionistă, dar unicat: de la calotă la calcaneus, un cord și un suflet. Azi te port, încă te mai port la gâtul meu ridat și fragil ca pe un pandantiv al inocenței, că bărbații au în plămadă oniricul, poemele și romanța. Nu! Ei sunt programați pentru fertilizare. Sunt neutri. Au în slip un simbol falic și în cap vulvă... și eu ca Nina Cassian:

„Să fiu asemenea Domnișoarei Nebune
Să mă mântui prin contagiune...”

Platonică

Corpul tău astral, contopit cu trupul meu eteric, într-un sărut *bouche à bouche*, mult mai mirific decât cel carnal. O evadare în vis are extremă poezie. Te pot iubi și platonic că ești extrem de nefericit, incapabil de sentimentul generos al iubirii, să fii atât de gol de conținutul care ne face umani, să nu simți nimic profund, este dureros.

Prin existență în spleen navighează.
În ochiul pineal al fatalului bărbat
E încastrat un mehanism atestat
De Biroul de inventică aprobat
„Mehanismul“ subtil acționează
Tantristul gomos, concentrat turismul șofează
Pe muritoarea cu capul în astre, din înălțimea-i
sfidează...

Sub cămașa de ofir, stufoși mușchiuloși pectorali,
Mameloane delicioși din boboci roz florali
Cu brățări de acant,
Plete de aur în briză, doar când vrea e culant...
În colivia retrosternală are o pasăre Paradis
Am locuit la etajul întâi al păsării, ca-ntr-un vis
Preț de o delicată efemeridă
Nisipul lucind, luneca șerpește-n clepsidră...
În colivie a fost ca pe Coasta de Azur
Cu-n cer ca-n elene talazuri, din bleu pur
Ca-n sevraj meditez în fereastră
Și înot halucinant în beatitudinea albastră
Norii din voaluri străvezii colorate
Irizări australe pe plafonul celest aplicate
„Cum cititorule n-ai văzut niciodată“...
Cât de frustrant e să fii apoi marginalizată...
Când acolo soarele-i din finetti,
Pe Selena nu sunt în vogă afeturi de tun...
Și chiar Corporația Astral
Îl știe pe de rost pe Miron Cordun
Și până și macii și grâul
Sunt trase de Franco Azzinari cu penelul
Unduind ca și râul
Ce dimensiune halucinantă!
Ca-ntr-o Antilume S.F. debordantă...

Trec în nocturnă taxiuri fantomă, navetând cu tipic,
Limuzine din ambră și fistic
Într-o febră luxuriantă
Și printre ele face slalom
Cu Trabantul defect
Tantristul cu inima de quartz
Brățări de acant, distant, introspect...
Suplu ca un baston select...

Columba iubirii pe umărul de ghiață

Inima mea este generoasă, te-am iertat că m-ai făcut să sufăr și să plâng ca un copil nefericit al străzii, dar n-am mai revenit la tine atunci când te-ai dezmeticit din marasmul grosolăniei și te-ai arătat dispus s-o luăm de al capăt, că ai suficiente complicații, un harem de cadâne tinere și mature încât mi-aș fi complicat inutil existența. Această poveste de dragoste n-are viitor – a decedat în fașă. Am reușit totuși să mă lezez pe mine însămi dar m-am și oprit la timp. Tu nu vei renunța la a folosi femeii, ai impregnată în genă nestatornicia și misoginismul. Pentru tine loialitatea, cavalerismul, promisiunile, nu sunt un capital ce n-ar trebui devalizat. Dacă prin absurd te simți frustrat emoțional de această întâmplare stranie, suportă, este loc și pentru mai rău... Promiscuitatea nu-mi satisface sentimentalismele depășite de veac. Sunt ce-am fost, paseistă. Păcat însă că n-ai conservat în tine adolescentul care să vadă în escapadele ce și le dorește ca pe o gură de oxigen, experimente fericite, de care să se bucure, să se mire pentru columba iubirii ce se așează serafic pe umărul de ghiață. Ai o plăcere perversă de a fi băiat de cartier, un golănaș erotic, îmbătrânit în facilități de două parale, care nici măcar ție nu-ți generează echilibrul după care tânjești.

aceasta pentru înavuțire, în detrimentul trupului tău, este patologică. Chiar tu-mi mărturiseai că te obsedează impresia că te prostituezi.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□~
□

Flori de ghiată

Îți sclipesc în ochii de un albastru voronețian flori de ghiată. Îngheț la acest Arctic Pol, în care și sufletul tău controversat plasmodiază însingurat, o arie a neîmplinirii eterne. Cu un țurture de ivoriu mi-ai scrijelit pe cord: „nu te mai vreau pentru moment, sunt confuz, și nu acord greutate deciziilor mele, confund sentimentele cu capriciile, de aceea echilibrul meu intim, tremură ca piftia”...

Levitație

□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□

Să ne iubim pe flori de fragi
Sub enigmatici, tăcuți fagi
Din două jumătăți stinghere
Forma-vom briliante sfere

Vom levita cu corpul astral
În oceanul albastru, sideral
Iar pulsatiile fericire
Ne va fi nimb de nemurire

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□~
□

Sărut pe coapsă

Păstrez ca pe o bijuterie prețioasă,
delicată camee, amintirea sărutului tău pasional
pe coapsa mea sculpturală
sub formă de paranteză a iubirii.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□~
□

Dantelă de Bruxelles

Îmi încălzesc palmele cu sferile umerilor tăi
Din dantelă de Bruxelles.

Atomi dansanți

M-aș vrea o tuberoză	Tu, zori-n violacee
Tu, fluture aripă roză	sărutare
O edenică planetă	Doresc o reacție-n lanț...
Tu, o navetă indiscretă...	Din atomii noștri în
Eu, amurg și-nserare	danț.

Implozie

Implozie de sentimente În atitudini virulente

Dispreț și ură, agresiune
El Nino pe zdrobite
strune

Fioruri barbar siluite
Unde-s trăirile apriline,
Suflul cu irizări divine.

Resentimente gratuite

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Întrebări retorice

De ce m-ai chinuit pasiune tardivă,
Cu al tău cinism și o răceală maladivă
Cu ce te-am deranjat fior-n zenitul vieții,
De replici cu îngheț, la suflul frumuseții?

Ianus Bifrons

Tantristul meu d-oțel...	Tu perfid, fals, ingrât
Și tandră catifea	Pari confuz, rău,
De ce a mea jumătate	retardat.
Respingi dorita-ți parte?	Câți semeni nu suspină,
Primit ai de la soartă	Saturați de rutină
Ți s-a deschis o poartă	Și de nepotrivire,
Ce mulți avid râvnesc	De lipsă de iubire...
Dar nu o dobândesc	Ce dă nefericire?
Ți-ai irigat iubirea	Iar tu, un norocos,
Și-n loc să ceri ca	Ești prea lunecos
moartea	Jonglezi cu prețuirea
Să rupă legătura	Și sfidezi fericirea

Iarna nucleară

Solitară precum Terra în Iarna Nucleară

Țurture Stilet

Țurture stilet, mă consolează răsând cristalin
Picuri inundați de lumină
Sub raze incendiare ce-l condamnă la o moarte-n triluri

Onirică

M-am dorit fervent șuriu repenetrat în sentimentele tale
Să-ncrustez cu slove de foc frustrarea, decepția,
umilința.
Ți-am fost colier luminiscent, iar în prezent, praf stelar.

Aură eternă

Ai picat în reverie și transă?
Să ne acordăm încă o șansă!
Pasiunea să vuiască-n talazuri
De ce i-ai pus inutile zăgazuri?
Ai ochii loviți de cecitate
Ne mângâie aurele albastre ca o eternitate...

În gamă majoră

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Eu mi-am creat un chip cioplit din tine
Și am marcat bijuterii din rime
Iar amintirea-ți dănuie în mine
Și s-a pietrificat, nu e ruine
Mă chinuie, nu sunt un meteor
Decât te-aș pierde, aș dori să mor

Refuz cu alte măști să te acopăr
Doresc încet, încet să te descopăr!

Pasăre Spin

Pasiune Inima concertează la
Otrăvuri borgiene harfă
Glazurate cu miere Ca pasărea spin...
Labiș redivivus

□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□
. □□□□-□□□□□□
□□□
. □□□□□□□□□□
□□
. □□□□□□□□□□
□□
. □□□□□~
□□□□□□□□□□

Bărbații ce i-am iubit Cât un lac sclipind în
Calculat m-au chinuit soare
Am investit în pasiune Am jelit și mi-a fost dor,
Imensă inimă-n ruine Sufletul le-am dat onor
Hărțuită de suspin! N-au apreciat nicicând
De doruri fierbinți din Zbucium din pieptul
plin plăpând
Sângerând cu picătura Sentimente cu ardoare
Cangrenându-se arsura Chin ca ciclonul pe
Lacrimi am vărsat Mare
amare Când furtuna în dementă

N-are minim de
clemență
Și izbește diavolește
Valurile-nnebunește
E funestă și atroce,

Vietăți duce la croce
Vapoarele le scufundă
Marinari în hău afundă.
Astfel mi-au fost trăirile
Când ițeau iubirile.

Rădăcini încolăcite

Trag rădăcinile-napoi
Ți-e dor de prezența în doi...
Afinități de spirit ai
Te simți cu mine ca în rai
Atunci, de ce m-ai mai rănit
Iuda romantic, nesocotit?

Elegie

O plagă-mi este cordul,
Mă macină des morbul
Melancoliei crunte
Că nu m-am realizat
Nici cu fire cărunte
Material îmi drămui
Venitul minimal,

Pustiu fără de margini
Din unghi sentimental
Des m-au trădat amicii
Pe care i-am iubit
Iar semenii, mulți răi
Sardonic m-au rănit.

Doleanță

Yahve, dă-mi-l înapoi,
Extaz să gustăm în doi

Jumătăți de măr am fost
Risipite fără rost.

Piercing mental

măreția Cosmosului“? Spune: ce este un gen de Cătălin – eminescian, față de o poetesă veșnic îndrăgostită de esența iubirii?

Femeile folosite și apoi cotate „sub cursul bancar“... sunt răzbunate cu prisosință de unele soții, care sunt despotice, capricioase, nemulțumite, chiar când au beneficii substanțiale de la soți, își îndeplinesc îndatoririle intime strâmbând din nas și saturate la refuz de același partener grăbit, surmenat și lipsit de sentimentalismul care dă farmec iubirii. Când nu le convine ceva, flutură steagul negru al divorțului ca pe o fantasmă sinistră de care respectivul are o teamă maladivă, că este dezonorant să fii părăsit de soție. Este reproșardă până la saturație, și-l obligă pe împricinat, să voiajeze nonșalant spre legături mai primăvăratice, mai mediteraneene.

Pământeană cu capu-n astre: Mulțumesc. De aceea îl și iubesc că este nefericit, nu pentru merite sentimentale pe care nu le are. Sensibilitatea nu-l chinuie în raport cu femeile. Femeile în conceptul unui gen de bărbat lipsit de latura feminină, nu sunt decât niște ustensile necesare confortului masculin, impregnat de un egoism maladiv...

Cireșul nins

Peste pomu-mpodobit	A pudrat pled de mătasă
Cu veștmânt alb de mireasă	Astfel cad geruri pe om
Primăvara capricioasă	Ca pled de fulgi peste pom

Peste clipele senine
Furtunile aduc ruine,
Vijelii vin cu suspine

Ca zăpada peste flori
Siberii cu reci fiori.

Transplant de cord sub aspect de act caritabil

Solicit un transplant de cord
Al meu are traumă-n bord
Chris Barnard, creier luminat
Umanității a lăsat tehnica-i atestat,
Fiind o pauperă socială
N-am un statut de fală...
Voi agoniza cu acest barometru...
Pân' la final, cu durere la metru
Grapă ascuțită-mi rupe din piept
Mizerabiliste drame sub sept.
Motorul vieții nu doare?
O impardonabilă, ignorantă eroare...
Durerea-i atroce, nebună
Ai striga ca zăvozii la lună
Decepție, deziluzii în dragoste,
Mariajul, o cruce, o pacoste
Copil ingrat ce-l adori
Are eșecuri ce dor
Trăiri în vertij, dezagremente horror...
Părinți ce firesc, fatalmente se sting,
Semenii izbesc sub centură în ring
Și cinic, perfid te trădează
Prea multe îl traumatizează
Ritmul nebun galopează,
Pauză-și ia și degenerează
Martirajul e dur
Cordul se vrea pur...

Și reacționează vehement
La insalubrități de moment
Doresc un substitut, o mașină
Inertă la tot ce e tină...
Un act caritabil solicit
Fie-vă milă,
Incizațimă-n silă
Chirurgi „cardiaci“,
Nu fiți maniaci...!

Spirit cu plăgi

Cerni fin potop de pur, peste Predeal, Părinte,
Inima mortificată-mi pare o carie în dinte
Și din plăgi supurează ca în infern, ori iad
C-o durere atroce spre care nu-i vreun vad
De ce spirit celest, dumnezeiesc stăpân,
Semiorbiți de veacuri, băjbâim drumul bun?
Creația Ta, Tată, e templu de-nchinare
Iar spiritul uman în veșnică-ncruntare
În intimul său for nu-i pace, echilibru
Ci o fidelă oglindă de sinuos curs ca de Tibru,
De Dunăre, ori fluvii ce veșnic, imperturbabil
Lunecă șerpește spre Mare, Oceane implacabil
Ne este pasageră râvnită... fericirea
Durează prea puțin, urmând dezamăgirea.

Prietenie trădată

Prietenie, prietenie, prietenie
Subtil parfum de gardenie.
Cât de dramatic se alterează
Și condamabil degenerază
Crezul zeesc ce omu-nnobilează

Investești Karatul spiritului în ea
O percepi mirabil, briliantină stea
Și-n compensație te lasă copleșit
De ingrate deziluzii pustiit
Cruzimea latentă, rafinată
A devotatului amic de altă dată
E receptată ca un pumn în plex
Sau K.O.-utul mai complex
Deșertul ce egoul răvășește
Îți pare un ciclon, ce-n furie izbește
Sperai ca afinitatea să aibă trăinicie
Gravitațional, sudată pe vecie
Dar te dezmeticești debarasat urgent
Ca un inutil balast și ineficient
Cu șișu-n omoplat înfipt, rafinat, lent
În altruism l-ai fericit cu binefaceri
Un alter Iuda a tins doar spre afaceri...
L-ai ocrotit cu blândețe de mumă,
Te-a afectat precum o neagră ciumă
Te-a onorat ca lupul șef la stână!
Mușcând ce-a sărutat, maternă, tandră mână.

Cine-i om și cine-i câine

Rasa canină copleșește cu credință
Iar descendenții zeilor își fac o biruință
Din a te vinde perfid, malefici în voință
Există amicitie ce are trăinicie
În cazuri izolate de unu la o mie...
Iar cine a cunoscut această taină

Dumnezeirea i-a pansat o rană

La Latitudinea Destinului

Suntem veridici pioni manevrabili
 La latitudinea unor zei inatacabili
 Fiecare individ, obscur, sau personalitate
 Își consumă dramele și pasiențele predestinate
 Impenetrabil, resemnat, taciturn
 Mega-destinul veghează din turn...

Patetism

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Pasiune vană, care	O crudă suferință
E un incendiu ce doare	O bolnavă dorință
E imposibilă și grea	Ce rănește egoul
Ca un vampir, o piazză	Trauma-i e ecoul
rea	Și n-are rațiune.
Mă hărțuie cu toane	Patetica viziune
Mă rupe în crampoane	Tălăzuie ca Marea
Sub stern bate piroane	Ca valuri-n spume
Cât îmi doresc să	Străvechile cutume
adoarmă	De la Amor citire
Că-i tragică, diformă	Sunt triste cimitire
Ca un calvar anost,	În care-s înhumate
Nu are nici un rost	Iluzii decedate.

Vis cu tei înflorit

□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

□□□□□□□□□□

Plutește-n tandra	Să adunăm fragi roșii
atmosferă	coapte
Parfum subtil, zeesc de	Un buchețel sanguin,
seră	aprins
De Mâna Maicii	Ca dorul meu torid,
Domnului	nestins
Și teiul sfânt al	Să inspirăm purul ozon
Geniului...	Cu sufletul la unison
Cât aş dori să-mi fie	Extaziați de flori pastel
aproape	Rogvaivul natural cu zel
Doi străjeri la mal de	Pictat în petale zeești
ape	Cu peneluri
În ritmul unei singuri	dumnezeești.
inimi	Dar nu-i posibil decât în
Să admirăm vraja	vis
pădurii,	Destinul astfel m-a
Să audiem concertul firii	proscris...
Din pledul gros de frunze	
moarte	

Dual

Aprilie a plâns din ochi celești

Mi-ești amuleta-n spirit deși mă răstignești
Și din minciună ți-ai făcut onoare
Stigmatul cauzat, trădarea nu te doare?
Visata-i cu ardoare la-ntregire
Și când am fost întreg, ești mort pentru iubire?

Absurd

Te are o parteneră ce vag te prețuiește
Ca din prinos primește, ofrande dedulcește...
Decorațiuni interioare

Interiorul turnului de fildeș decorat c-o clepsidră algică
și o coardă frântă, generatoare de algici flori.

Concertul cucilor amânat

Teiul paradiziac plânge cu flori
Capriciile-ți glaciale, infatuate
Iar cucii și-au amânat concertul monoton...
Pentru Prierul și Floralul anului viitor

Paramedicul

Sunt în convalescență spre remisie,
Am țesut telepatic o pânză penelopiană
spre himera sentimentelor.
Fiorul travaliului, m-a erodat ca picătura chinezească
Am avut percepția unei ere de canon
eul meu, paramedic, m-a vindecat de efectul acestei beții,
tardiv dar ireversibil:
Gratitudine, Amor, că nu-mi dai otravă
Pe viitor, absolvă-mă că-i gravă,

Pensionează-te nu ne mai chinui
Cu maladivi fiori de juni târzii...!

Către univers

Cale Lactee
Onirică zee

Iubire trădată
Facil decedată.

Lăstun cu aripa frântă

Inima poetului Dumitru M. Ion, da, este un derviş, a
mea, un lăstun cu aripa frântă, o panoplie cu arme albe –
aportul pseu-doprietenilor... SOS, SOS un chiuretaj pentru
o inimă hemoragică, înființarea unei autorități intitulate
Oreste și Pilade...

Zarzărul afectiv

Zarzărul investmântat în boboci lila, îmi mângâie plaga
spiritului cu diafanul petalelor în vals.

Imprecație Transilvano-Moldo-Vlahă

□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□
□
. □□□□□□□□□□□□□□□□
□□□-□□□□□□

Latina spune Lex
Tu, fascinat de sex

Prin vene ai exces
De privat interes...

Doar folosești femeia	În piept arsură s-ai,
Carnalul este cheia	Liniște să nu ai,
Ți-am descântat	Sternul să-ți ardă pai
Virilius,	Din cortex să nu-ți ies
Că m-ai decepționat,	Atât cât mai ești
M-ai răni și trădat	Că m-ai vrut jumătate
Și ți-ai făcut păcat	Și anii-mi rămân triști...

„Comunitară“

Ți-am fost maidanez, comunitar pe pragul umilinței loiale, așteptând un os al blândeții, o mângâiere la fontanelă, să-mi ciufulești consolator șuvițele blonde de ultimă oră, o palmă tandră la coloana cervicală; am făcut piruete ametoare în jurul întunecimii tale...

Așteaptă distins „cetitoriule“ că mi s-a defectat banda de la mașina de dactilografiat „Consul“...

Pauză...

A plecat și muza să ia o gură de oxigen pe Terra noastră poluată, și de altfel îi displac mutații afectivi de „triple genuri“...

Să revenim la oi, pardon... la comunitari...

Ai coborât în fine din sferele cu detentă ale cinismului, ca să mă izgonești după ce m-ai folosit pentru a-mi testa potențialul intim...

Să mă înjuri, să mă ignori, să mă umilești cu narcisismul maladiiv, tu care conversezi în aer și câte o oră cu persoane de gen feminin.

Nu ți-aș fi răpit atât ci 2, 3 vocabule încărcate de afecțiunea și tandrețea inițiale, anterioare atingerii scopului tău de a-ți scutura excesul de încărcătură hormonală, hormoni care se trânteau cu popoul de pământ ca un bebel

obez și prost crescut... și dădeau din crăcișori țipând după o schimbare „Emilconstantinesciană“... eventual...

Am să invit Poliția Veterinară din Miami să-ți atașeze cătușe pentru cruzime față de câini... și să te încarcereze la Hotelul „Ritz de 5 stele din Oz...“ – Închisoare federală... Delictul tău este federal. Ai asasinat iubirea. Ți voi expedia cu praștia inimi de ciocolată și bezele în nuanțe pastel, colorate sintetic și cu aport de E-uri...

Când ne vor permite vorbitor și „Randevu“ – îți voi interpreta în surdină un citat din „Levantul“ de Mircea Cărtărescu pus pe note de subsemnata, căreia poetul Ion Popa Argeșanu, i-a spus că are veleități de cantautor...

„Îți desfăceai șireată corsetul cu șiret
Și beți de voluptate citeam câte un sonet...“

Copilăria

Copilărie sacră, galopează-napoi
Că vârsta-i Arctic Pol, ce-ngheață cordul sloi...

Miniaturale

Fiorul cal de rasă
Galopând spre cavoul
Unde ai înhumat simțămintele

Îngerul negru cu aripi morbide
În forul intim ca o plagă.

Abisurile nefericirii
Administrate cu terapia homeopatică
Sau cu șocul

schimba pentru a-i topi sufletul înghețat, ceea ce este meritoriu, laudativ.

Pe mine m-a găsit sufocantă, când am încercat patetic să am o conversație diplomatică cu el, i s-a împupăzat memoria roză în ton cu vârsta „infantilă”; a uitat că un an m-a manipulat cu magnetismul său nativ, a insistat să-i fiu iubită, a lucrat într-un ritm intensiv cu telepatia, de fapt el a fost sufocantul, nu eu. Am așteptat apoi după ce și-a atins scopul și și-a satisfăcut curiozitatea, să revină la comportamentul mios de început că-i pregătisem un cadou viu – un pui de Bichon. Dar o perioadă îndelungată nu m-a mai salutat după cum ți-am mărturisit, n-a mai răspuns la salut, nu mi-a permis să-i dau BIP, m-a ignorat, m-a umilit, m-a izgonit, m-a traumatizat spiritual cu sadism. Prin manevre subtile de la distanță, l-am determinat să gândească că a fi om nu echivalează cu a fi porckÿ. A început să dea BIP-uri, și-a manifestat dorința de a primi în vizită umila mea persoană... dar eu nu-l mai vreau. M-a decepționat profund. Dacă la începutul unei legături, când totul pare să fie înălțător, un bărbat se manifestă execrabil, la ce te poți aștepta mai târziu?

M-am întors la vechiul meu iubit, alt exemplar jalnic ca caracter – (cacofonie intenționată), dar cel puțin ne leagă un parteneriat sentimental de 41 ani și în imensa sa meschinărie, mă iubește, dacă un bărbat poate fi capabil și de sentimente, în afară de sex. La bărbați romantismul tronează un slip... femeile îl filtrează prin minuscula – mega inimă. Ce este bizar în această poveste, că acest antic al meu amic, m-a presat ani întregi să-mi găsească un partener, că el este angrenat și într-o altă relație de conveniență cu un personaj feminin țărănesc, dubios, care-l întreține, dar care-i și administrează bătuta godacului când a rupt lanțul de Ignat, este scandalagioaică, îl înjură, îl

blestemă și îl tratează ca pe un nimic. Evident că saturat de această atmosferă „edenică” individul odios, dă fuga la subsemnata pentru desert. Te întrebi de ce suport atâtea compromisuri mizere într-un veac în care femeia este liberă, ba chiar libertină. Cred că din conceptul că nimic nu funcționează perfect. Că trebuie să porți cruci christice perpetue, să înveți să ierți, să rabzi, să te umilești, să-ți înfrângi orgoliile pernicioase.

Știi că există loc pentru mai bine. Dar probabil că nu mi-a fost dat mie, sau nu-l merit, sau nu-l văd dintr-o cecitate impusă de destin, de karmă. „Când orgoliul strălucește prea tare, spune Paulo Coehlo orice înțelepciune se întunecă.”

Iubirea nu este ridicolă sau jenantă și ne apropie de Dumnezeu.

Nu mi-am aprobat iubitul meteoric, dar l-am iertat că incompatibilitățile cu partenera veche l-au determinat să navigheze într-o permanentă trișorerie într-un spleen dezgustător. Și el este un căutător de iubire ideală, cred. Eu n-am întrunit acea calitate în viziunea sa, și ca să se debaraseze de mine a recurs la un grobianism de grotă, când putea să o facă delicat. Eu sunt edificată, din nefericire, este nefericit. Și pentru că sunt idealistă, îl iubesc necondiționat, chiar dacă l-am moralizat scriptic. A făcut parte din destinul meu și eu dintr-al lui.

A făcut. Dar în viitorul apropiat și îndepărtat nu va mai face. S-a străduit să-mi demonstreze că nu are ce să ofere. Mă bucur că a reușit să-mi aprecieze sufletul de aur și idealismul, într-un final tardiv, că sunt o parteneră deosebită, dar el în raport cu femeile nu are decât mână de luat, sunt jucării pentru confortul său de moment.

La o petrecere când încă ni se întâmplau lucruri frumoase, am dansat împreună un tangou. A fost primul și fi-va ultimul.

Și totuși pentru că îngerul său păzitor care-l scăpase pentru o perioadă din brațe, l-a luat iar în brațe și el a abandonat viciile care erau să-l ducă la o distrucție ireversibilă, iar în momentul de față este un individ constructiv, o mostră vie de luptător și învingător al maleficului, îi doresc tot binele în continuare, chiar dacă mie mi-a zdrobit inima. Am satisfacția că nu mă va uita până la moarte. Efemeritatea pare deranjantă pentru oameni...

Prin patul lui s-au perindat și au să se mai perinde numeroase femei, chiar dacă după aceea le comentează într-o notă trivială. Este păcatul lui și probabil plătește într-un fel pe care-l știe doar el și Creatorul.

A fost o perioadă în care am dorit ardent să mă așez pe sofaua tratativelor, să închei cu el un armistițiu al iubirii. Eu să-i sorb șampanie din scobitura claviculei, iar el să-mi mângâie voluta din satin creol a coapsei cu petalele trandafirii ale buzelor adolescente, dar este acuzat de pruncucidere, de infanticid, a înecat fătul frumos al iubirii în smârcul – groapa comună a falsului. Este adorabil, totuși, când dorește să mă acuze de ceva, în loc să se angreneze într-un dialog civilizat, exprimă totul în privirea afectată ca un semn de întrebare foarte expresiv. Regret că nu mă mai pot îneca în acel albastru de val oceanic care te poate arunca fără preaviz într-un abis al oniricului cu și fără coșmaruri...

Mă regăsesc în prezent în distihul poetului Lucian Avramescu:

„Azi tai cartofii casnici cu sinceră plăcere
Vestonul cu iluzii mi-e singura avere...”

Vă mulțumesc pentru umărul amical pus la dispoziție. Mi-a viscolit prin suflet iarna siberiană și m-ați consolată împreună cu poezia. Eu nu pot să beau, să fumez și să mă droghez când sufăr.

Am discernământ, cartea aceasta după cum zice Giovanni Papini „plină de patimă, inegală ca toate cărțile celor care urăsc și iubesc” este o carte bună, pentru că mustește de suflet, îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru ea, deși cei care citească astăzi formează un grup restrâns.

În America, le-a venit ideea să turneze un film într-o perioadă în viitor, în care cartea este interzisă, iar cei care o dețin, sunt pedepsiți... Zenitul Galaxiei Gutenberg? Oare?

Juna vânzătoare de pantofi

Ai fost atât de transpus de flirturile cu juna Pantofăreasă – infantila Barbie că ți-ai pierdut un obiect vechi și foarte util. Îl poți recupera de la firma „Poetissima fanată sedusă și abandonată SRL.” Și pentru că are formă de stilet, îl poți utiliza să-l înfigi și în alți omoplați feminini...

Furtună tropicală

La nucleara ta indiferență
M-am prosternat, făcut-am penitență
Te-ai vrut un asasin subtil de sentimente
Instabil hărțuit de furtuni virulente.

Misoginul

De ce risipești cadouri astrale?
Nu-ți bântuie-n suflet sinistru și jale
Un alter Narcis înamorat de sine
De nu te-aș fi-ntâlnit, era poate mai bine

Eșuat, singular în abscons univers
Prolix și damnat ca un vers.

Arbori livizi

Toamnă elegiacă – arbori în splendoare lividă, aureolați de luminozitatea uni soare agonic, ca tine, când îți reamintești cât de impardonabil m-ai tratat, deși ți-am pansat tumora cruzimii, infidelității cu acea dragoste chistică și te-am împușcat cu potop de boboci floral macedonskieni, din automatul meu ecologic.

Pată urâtă pe o istorie frumoasă

Dacă sărutări delicate, ce nu le respingi, și-ți fac plăcere în zone fine, te conduc la a cota femeia ce ți le aplică ca insalubră, și-i refuzi sărutul, pe buze după ce ți-a sărutat interiorul mătăsos al încheieturii piciorului și cu o idee mai sus, la ce să spere dacă ar practica sexul oral, pe care nu ți l-ai refuza sub nici o formă, dacă se găsesc amatoare?! Mă bucur că nu sunt eu aceea și că am gusturi normale, nu aberații inventate de om care a degenerat tot ce a lăsat natura mai sănătos și mai natural. Ți-a picat din cer dragostea mea, nu ai trăit „disperarea unui trup respins“ de care amintește Milan Kundera și în loc să mă privești cu un sentiment de mulțumire, te-ai vrut „o pată urâtă pe o istorie frumoasă“, cum subliniază prozatorul ceh.

Mărțișor funerar

Luna Mărțișorului – a dragostei, sentimentelor pozitive, a fost pentru mine și funerară. Am primit de la tine un dar ambalat în negru. Ai înmormântat copilul atât de frumos al iubirii, exact când viața mi-a luat mama, la cer. Două lovituri pe care le-am suportat dificil, că n-ai răspuns prezent măcar din complezență pentru condoleanțe, pentru a-mi cicatriza rana cu o vocabulă de compasiune. Din contră, mi-ai adâncit-o prin neglijență, malpraxis, violență psihologică asupra leuzei cu care ai conceput fătul frumos și nefericit al iubirii, mort prematur. Îmi vei replica că a fost în moarte clinică și l-ai readus la viață. Nu-l mai vreau, mă dezic de el, îl abandonez unde l-ai expediat din culpă. Poate îi este mai bine în acel loc cu verdeață. Este tardiv pentru noi, și pentru el.

Secretul lui Polichinele

Dorești să dispui de mine când dorești tu, ceea ce nu mă avantajează. Și nici nu se cade. Când eu doresc să te văd, nu ești abordabil, ție ți-ar conveni un astfel de regim? Nu cred. Ai fugit de ceea ce destinul ți-a pus în frunte cu propria mână. Controlează-ți lașitatea posterotică. Este tragicomic. Mă amuz copios, dar mă și deprim când sesizez cu coada ochiului că atunci când mă sesizezi, o rupi la fugă, te încurci în draperiile teatrale, intri în fibrilație, îți dai peste cap ochii celești, tu care-mi făceai declarații senzuale cu voce tare, cu martori, îmi trimiteai bezele pentru obraz, când eu ți le trimeteam pentru frunte. Toți și-au dat seama că ți-ai schimbat maniera, și și-au pus întrebări. Nu fugi, că nu te violez! Nici nu te mai vizitez. Am revenit la vechiul meu iubit, alt duplicitar cu coloana lombară în două luntrii. Fiind dăruiat de Dumnezeu cu boala fericirii carliste, o

potență prelungită și sănătoasă nu am de ce să fiu disperată, după surogate erotice fără preludiu, fără postludiu, în viteza veacului, în locații sordide, lipsite de romantism și poezie, după trufia și suficiența ta, și lipsă de delicatețe în raport cu femeile utilizate. Am rămas totuși în prejma ta, să te determin să-ți revizuiști poziția față de femeile ce au amabilitatea să spună da, când îți clocotește sângele. Am știut când ai dorit să cobori din înalte sfere să mă primești în „vastele apartamente“... dar n-am mai îndrăznit să mă apropiu de tine, după ce m-ai evitat, sfidat și rănit sufletește, dar mi-am dorit să devenim prietenii începutului. N-ai vrut să lași loc de bună ziua, decât când ți-am deschis ochii. Ai simțit de câte ori ai intrat pe undă telepatică cu mine?

Au fost momente când mental îți agățam la gât șiraguri de flori de iasomie, îți sorbeam de pe buzele roz arome de pytaia alcoolizate – lichiorul servit la nuntă. Știi cu ce se consumă tartina prieteniei? Ai fost detestabil, fără să merit tratamentul gratuit. Chimismul ne-a funcționat perfect, de aceea ți-am oferit trupul cu suflet cu tot. Dar ți-ai făcut un titlu de noblețe din misoginism. Am fost într-adevăr vulnerabilă în fața semnalelor erotice cu care m-ai bombardat și apoi, ca într-un horoscop, mi-ai demonstrat că „arta fofilării a fost descoperită și perfecționată de nativii zodiei tale“. Tu nu iubești femeia, o folosești...

Să îți rămână în memorie până la final, că primul feminist al istoriei a fost Iisus care a apărat-o pe Maria din Magdala de pietrele lupilor moraliști.

Sub zodia tragismului

Tărâmul infantil, cu vise roz și somn profund
Picat-a în trecut, s-a estompat în gând
Ringu-i eliberat pentru groțești coșmaruri

Cu grav dezechilibru, ochi secați de lacrimi, avataruri
Algia este starea vitală de prea multe clipe
Și pentru cei cu Karmă e dată în risipe
În inima cu tulburări de ritm
Un ghimpe stă înfipt, ca un părăsit istm
Că-n valea Plângerii sosit-am coloni pentru durere
La fericire și idealistii sunt rezervați să spere
Distrucția, boala, efemerul și canonul
Sunt amprentate-n genă și dau tonul.
Stigmatetele acestea cordon ombilical
Ne urmăresc din leagăn, ca un destin fatal
În viața după viață, ne vom echilibra
Sau trupurile astrale, identic vor vibra?

Opinii eronate

Am citit în presă și am auzit acuze grave și nefondate la adresa femeilor care suceso mintea bărbaților angajați, și demolează familii prin intromisia lor erotică în acele legături sacralizate de biserică; nimic mai fals. Sunt legături care există în virtutea inerției, în care s-a stins orice fior sentimental, în care tronează o însingurare sinistă în doi, în care nici cel mai elementar respect nu mai funcționează, sunt dezgustați reciproc unul de celălalt, o lălăiesc în niște contradicții intolerante și condamnabile, o pun de-o ceartă permanentă, asezonată cu insulte, cu venin viperin, cu violențe verbale și psihologice, fizice. Halal Sagrada Familia!

Și în această mlaștină de promiscuu, apare un el sau o ea, care sunt acuzați de morală și moralista societate, că au stricat mariajul alterat de când s-au nenorocit prin Sfânta Taină a Căsătoriei. Și mă întreb dacă este sacră, de ce se consumă ca un iad în care păcatele plutesc în suc propriu?

Rămân unii legați la lanțul căsătoriei care s-a dovedit un eșec din motive care n-au nimic de-a face cu această instituție care a reușit cu un sadism demn de o cauză mai nobilă, să-i împingă pe unii până la suicid. Și a generat și crime matrimoniale, când era mult mai sănătos să se despartă civilizat, nu să se cramponeze de bunuri materiale care nici măcar nu au darul de a le aduce un minim de echilibru.

„Calculelele“ Domnului Goe ajuns la maturitate sexuală

Am precogniție și despre calculelele ce ți le faci cu privire la mine: „N-o încurajez, mă port mizerabil, iar dacă-mi mai pică în brațe de bună voie, mă spăl pe mâini ca Pilat, în ideea: dacă ai vrut cu orice preț așa un personaj gratuitar, suportă! Eroare! Nu-mi mai trebuiești! Există și printre reprezentanții sexului tare exemplare de York. Știu că te simți bântuit de corpul meu eteric; ai regrete tardive, că n-ai exploatat la maxim filonul, abandonându-l ca un manager falimentar. „Îți acord totuși mâna prieteniei mele platonice, n-o refuza, că refuzurile emfaticе, dăunează grav sănătății“. „Medicamentul prieteniei ți-l eliberez fără rețetă.“ „Nu e necesar să te adresezi medicului și farmacistului că prietenia angelică, dezinteresată nu generează efecte secundare“...

Via Călin Vlasie al cărui Dumnezeu este verde

Îmi tratez în Predeal angoasele generate de pseudoprieteni și existența uneori, ca un stigmat. Tăpșanele Predealului sunt în explozie de fragile, diafane brândușe. Creatorul este lila și violet intens. Vârful Omul slăvește la orizont creația, ca un monolit mathusalemic, crenelat, enigmatic, fuzionând într-un sărut eterat cu baloturi de nori

morganatici, gri perlat. Toamna, în superbia ei edenică, risipește frunzare de aur și aramă cu opulență, migăind persane grele din frunze-suflete ce nu cad înspre astral... ci pe pământ. O stampă paradiziacă. Dumnezeu designerul Genezei, al atâtor creații de basm, într-o existență pasageră, ca brândușele, dură, precară...

Premiu de fidelitate

Nu Selena aș fi meritat-o, ci un simbolic premiu de fidelitate pentru perioada în care ți-am suportat cu stoicism lipsa de delicatețe, morbul răzbunării inutile. Și pentru că „celui ce-mi rânjește-i surâd“ ca și Ana Blandiana, te-am teleportat în universul candid al purității adolescentine oferindu-ți fragi parfumați, pene de o frumusețe paradiziacă, frunze în colorații deice autumnale, flori, potop de flori, delicate obiecte minione cu simbolistică evidentă, felicitări de ziua ta și de sărbători, iar tu nu te-ai deranjat cu un telefon de Sfântul Arhanghel Gavriil, ai lacune grave comportamentale. Mulțumesc pentru patologia ta lipsă de manieră și recunoștință. „Când refuzi să te dăruiești pe tine însuși, universul întreg se face avar cu tine“ (R. Tagore) iar uraganul decepțiilor bântuie frecvent în sufletul tău (ca cele americane)...

Uneori îmi fac griji asupra IQ-ului tău. De ce nu te manifesti natural, ca la început, nu mai conversezi, îmi întorci spatele, nu mai saluți, nu răspunzi la salut, nu mă mai ții de mână, nu-mi mai trimiți bezele pe obraz, când eu îți trimiteam pe ochiul pineal?

Există cineva care a intuit legătura noastră meteorică și dezagragarea ei, datorită ifoselor tale. După ce a fost martor la atâtea dulcегării în doi, i s-a părut dubios că „subit și dintr-odat“ ai cotit-o-n arătură cu țâfnă, distantă ilară, un

Iar finalul e durere,
Să rabzi îți e dat
Poate astfel îl primirăm

Pe Christ împărat
Să ne lumineze soarta
Ce ne-a-mpovărat.

Vise și paranormal

Te-am visat în compania mea sub o coroană din zmeuriș, cerând iertare, mă mângâiai cu tandrețe, te umanizasei. Eu, cum bine știi, după maniera în care te răsfăț permanent cu cadouri agreabile și cu ludicus-ul simpatiei ce ți-o port, nefiind totuși meritoriu, îți parfumam gura cu boabe de zmeură uriașe. În altă noapte am visat o femeie din strămoașele tale care m-a acuzat că am acceptat să-ți îndeplinesc dorința de a mă iubi. Participă la o ședință de spiritism și informează-o că deși m-am simțit și eu atrasă de tine, tu ai fost cel care mi-a forțat mâna, dacă-ți reamintești, să cedez tumultului de care te-ai contaminat și de care te-ai decontaminat urgent, cu același tumult...

Sunt situații care se întâmplă pur și simplu. Din ce rațiuni? Numai Dumnezeu știe. Probabil că au anumite rațiuni absconse, la care nu avem acces.

Am să-i propun Laviniei Năstase de la Evangeline Style Pitești să înființeze la Școala de Manechine, Fotomodele și Bune Maniere o secțiune pentru bărbați în floarea vârstei, care n-au învățat până la maturitate să spună mulțumesc celor care-i înconjoară cu tot binele care emite energie pozitivă, benefică.

Iuda romantic

Octombrie și-a exersat paleta
Și virtuoza și predat ștăfeta
A-nvestmântat în ruginiu și galben

Frunziș matur de plop, arțar și carpen
Plouă cu frunze-n colorații calde
În forul personal decepția mă arde
Mi-am oferit sufletul de azimă
La altruism replica n-are rimă
Violul sufletesc l-am degustat
De la actorul labil, instabil, infatuat.
Se dezgolesc copacii de frunze-n agonie
Iubirea-mi delicată a fost o nebunie
În suflet sângerez și ochii plâng a jale
De ce, Iuda romantic, mi-ai apărut în cale?

Octombrie elegiac

Îl caut pe cărări cu amintiri bătute,
Condurerii se afundă în frunzișuri tăcute
Buhara foșnitor nuanțat în pal și ruginiu
Odorizează alei cu iz bizar târziu
– Sferelor siderale, ocrotiți pe poezi
Ce-n toamna ruginie a tumultuoasei vieți
Se petrec distanțat ca Soarele și Luna
Și poartă-n inimi sumbre, regretelor cununa

Brutus pasional

Gheare fin ascuțite, stileți și bisturie
În inima-mi aritmică-i potop, hemoragie
Am investit în actor o tandră pasiune
Dar n-are sentimente, ci cordul de tăciune
Și-a etalat sfidarea și caracterul rău
Mengelizează fiorul, sanguinarul călău...

Pasiune distructivă

Fixația mi-e distructivă
Sensul vieții, eșec în stivă
Manipulată sunt telepatic
Subiectul vrăjii este galactic...
Și totuși cu sediul în cord,
Îl strig ardent din rece nord
Depresia e grav profundă,
Plaga rebelă, tot mai afundă.

Desuet

În adolescentine sentimente
Mi-am consumat regrete violente
Profund am ars esențe grele în piept
E ca un mac, fragilul, șubred sept.

Ambrozie amară

Bizară și ingrătă este soarta
Care deschide și închide poarta
Doleanțelor amare și de miere
Ambrozie cu gust grozav de fiere

Baladescă

Vocabule, abisuri	Oglindă în zare
Împletite-n visuri...	A cupolei vaste
Un condei zburdând	Cu păsări fantastice
Prin file alergând	Pescăruși și vulturi
Amor, Eden, Mare	Diamantini fluturi

Ce mângâie cerul
Săgetând eterul

Un vis într-o carte
Artă pentru arte...

Solitudine

Plutesc în stropii de
plumb
Ai solitudinii

Semeni cruzi, bestiali
Mi-au indus autism

Pendantiv Sanguinolent

Convulsiile sufletești	În esteticul paradiziac
Pendantiv sanguinolent	al fantastelor creații
Încrustat irevocabil	deice.
Omul – paradigma durerii	
Sentimentele – deșertizante	

Identitatea mortuară
Erodează fără povară
Cu terapie de excepție
Chiar în a iubirii lecție
O rațiune oarbă inima-ți răvășește
C-un molestant fior care o copleșește
Trăirea e absurdă, patetică, amară
Și cu cinism îți lasă deșertul în finală...

Incompatibilitate

Există o incompatibilitate între fericire
Și dreptul privat la împlinire
Prospectiunile asidue legate de cifra doi
S-au soldat invariabil cu eșecuri de soi
M-am amăgit c-am depistat elixirul

Cu promptitudine s-a instalat delirul
 Insatisfacție, decepție, dezagrement
 Un final distructiv, dur, latent
 O usturătoare lecție de tristețe
 Ursitoarea invariabil, cu două fețe
 Ca un Christ feminin
 Am sorbit oțet și venin
 Destinul mi-a fost crucificat
 Inoperabilă-s în materie de parteneriat...
 Procentul meu e deziluzie,
 Amăgitoare, dureroasă iluzie
 Cu false, sumbre fațete
 Jocuri perfide de zeițe cochete...

Bântuit și bătrân ca veacul

□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□

Ca și în *Pianista* de Elfried Jelinek, „ai o poftă nebună de variație în materie de vaginuri“, après joci ca-n Milan Kundera rolul „bărbatului dur care se dezvăluie femeilor cu laturile sale aspre: voința fermă, sarcasmul, îngâmfarea, conștiința de sine“. De ce? Ești obsedat de partenera permanentă. În prezența partenerelor ocazionale, de mai lungă și mai scurtă durată, nu faci decât să vorbești despre ea, că este de o răceală siberiană, că ești îngrozit că ar putea descoperi că nu ești genul loialului și nici ea nu merită o loialitate absolută, că ea te determină s-o înșeli, dar faptul că ți-ar putea face o atmosferă infernală, scene domestice sub scutul geloziei, este terorizant, că-ți refuză îndatoriri intime și le acceptă în funcție de doleanțele ei de moment și apetit, dar

cu reticență, că a făcut o întrerupere de sarcină și din păcate a suferit, că a început să aibă tulburări legate de vârstă și-și dorește puternic să fie iertată... că disensiunile și contratimpul permanent în care vă situați, îți determină instabilitatea erotică (deși eu cred că ți se trage de la condiția ta de mascul care trebuie să perpetueze specia), de aceea abordezi legături pasagere și *à la long*, că te macină regretul că afectiv nu te simți împlinit. Renunță și axează-te pe această doamnă, nu mai juca rolul de „Încurcă-lume“ de A.D. Hertz... Persoana te bântuie.

Ești atât de contradictoriu încât îți complici solo existența cu dualismul tău și produci suferință, sfâșii inima și celor care cred în angoasele tale și comit greșeala de a-ți face jocul. Îți satisfac capriciile și nu multe femei se grăbesc a fi abordabile, iar tu, te angrenezi într-o conflagrație, într-un război al sexelor. După ce utilizezi obiectele virilității tale clocotitoare, împrști cu valuri ucigașe de toxine, care-ți otrăvesc plasma inutil și absurd și le calamitează sufletește pe imprudente... Romantismul, se pare că este o stare de spirit care-ți este străină. Dragostea este darul Creatorului, cele care-ți răspund cu dragoste, când ea-ți țipă în sânge, trebuie bonificate, nu arse pe un rug inchizitorial. Trăim într-un veac în care vânătoarea de vrăjitoare, de ochi albaștri, de alunite etc. ar fi trebuit să rămână în trecutul de amintire faustică, horror al umanității. O poetă a creat un catren inspirat:

□□□□□□□□□□□□□□-□□□□□□□□
 □□-□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□-□□□□□□□□□□□□□
 □□-□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□

Apoi, ți-a secat filonul ludic, inocența, ai îmbătrânit ca-n Progeria, pari mai bătrân ca veacul, ca maturele ce te atrag și te și oripilează. Când refuzăm să mai fim adolescenți, este sinistru. Farmecul jocului în dragoste, a flirtului nu-l poate gusta oricine, sper că ai mai revenit asupra teribilismului tău masculin, dacă ai dat numeroase bip-uri permanente, dar de ce nu vorbești? Exprimă-ți doleanțele, și îneacă mândria masculină în niște sănătoase micțiuni fiziologice...!

Exemplar superb – exteriorul
interiorul – un semn de întrebare

Mi s-a imprimat pe retină fizicul tău cu detentă de play-boy într-o ramă imensă – întrândul lojei teatrale. Ce omoplați atletici, ce siluetă tentantă, dar mai ales, distins lector – un extaz exclamativ în recuzita textuală. Ah, posteriorul, ah, ce mușchi fesieri pe care vestmintele în vogă, picau ca pe un model! Am fost tentată să-l prind în căușul fierbinte al palmelor care, „subit și dintr-odat“ s-au contaminat cu praf de scărpinat, să-l masez delicat în viteza momentului, cu degetele mele alongate. Ce pierdere că n-am cedat impulsului primar, ar fi fost o fază antologică. Am picat în expectativă plutind pe valul calm de agreabilă tandrețe. Mi-am șoptit ca Dan Brown: „un tribut adus proporției divine, numărul de aur phi“.

Dar atenție! A se adapta și interiorul la exterior! În concepția altora, frumusețea este un accident, trebuie să primeze valorile morale. Deci ar fi salutar să migălești nițel la imaginea ta interioară...

Eu ți-am acordat circumstanțe atenuante că te-ai dedat la grobianisme, este deprimant că bărbații după specialiști, vor ajunge monumente ale naturii în Pantheonul umanității.

Nu le generează optimism și bună dispoziție, ideea că sunt pe cale de dispariție... ci nervi, nevroză, cianoză, leptospiroză, ciroză, echimoză etc. care rimează cu roză... doar în versuri...

În final, un citat din „Codul lui Da Vinci“ – un imn de dragoste închinat femeii sacralizate de antici, care să te inițieze într-o atitudine tolerantă: „Data viitoare când vă veți afla în compania unei femei, încercați să priviți în propriul suflet, și să vedeți dacă nu cumva puteți aborda sexul ca pe un act spiritual – străduiți-vă să găsiți acea scânteie de divinitate pe care bărbatul o poate atinge numai prin uniunea cu sacrul feminin“. Și alt citat remarcabil: „Lumea nu este decât o nesfârșită rețea de stări și evenimente profund conectate.“ Noi doi, am fost aruncați în această rețea ca într-un turbion, avem un trecut în tandem, combinat de pecetea Fortunei, astfel că nu văd nici un impediment de a-ți saluta trecutul când îl întâlnești pe bulevard, și eventual să-i răspunzi manierat la salut... Chiar când dorești să-l abstracționezi, trecutul tot există ca un stigmat, sau ca un vis frumos, dacă ești capabil să vezi și acest revers al monedei... Același post telefonic...!

Am insistat să „clopoțești“ pentru că nu se cade ca o persoană educată să facă vizite neanunțate... S-ar putea să te surprind în „flacon delicat“ cu juna blondă plete-n talie, cu jaka de vinilin grenă, sau cu infantila pantofăreasă Barbie etc. și ți-aș strica ploile sexuale. Eu nu mă joc cu sentimentele, am ținut efectiv la tine și nu doresc să-ți produc dezagrement prin prezența mea inoportună. Ar fi salutar să fii deschis unui dialog civilizat. Dacă ai folosi telefonul meu pentru Geneza atracției, ce ți-am indus-o, de ce să nu-l folosești și pentru înhumarea relației? Morții trebuie îngropați. Este un ritual de care fac uz și păgânii. Ești păgân? Nu?! Atunci cine, și ce ești? Ai aterizat pe

pământ din viitorul unei planete în care tradițiile, comunicarea, bunele relații sociale sunt niște rune indescifrabile, un inexistent absolut? Ce entități nefericite populează acea planetă numită Paradigma Fără Suflet! Rămâi pentru totdeauna pe globul nostru de tină albastru și haotic, unde oamenii au și o componentă umană, suferă, plâng, au milă. Te vei aclimatiza, certamente, vom milita să te asimilăm, să te umanizăm, să te schimbăm.

Te vom convinge că iubirea promovată de Iisus este atât de încărcată de energie pozitivă, atât de curativă, că datorită ei pământul încă nu s-a înecat în oceanul planetar, ca o imensă Atlantidă la scară globală.

Abis

Ca brava Penelopa țesut-am pânze-n vis
M-a uzat abandonul de coșmar și abis
M-a erodat în forță otrava frustrării
Și chiar sănătatea mi-am dat-o degradării
I-am oferit cadou valoros sentiment
Și-n contraofertă am primit nul stimulent
Nu merită atunci oferta de karate
Când aurul dăruit n-are însemnătate
Și superficial ne ducem existența
Noi, descendenți din zei ce nu știm ce-i clemența.

Deșert

Atunci când inutil suspini
În inimă îți latră câini.

Cupidon și tranziția

Amuletă mi-e obsesia	Decât cinic s-atenteze
Permanentizată-n cord,	La ființe aeriene?
Simțăminte dureroase	Îl poftesc cu plecăciune
Cupidon nu e un lord	Să-mi ofere iertăciune...
Ritmul inima și-l bate	Să-mi extragă din biet
Tahicardic, bradicardic	stern
O pasiune făcut-am	Săgeata ce cu cruzime
Pentru actorul dinamic	Răspândește doar falern
Sunt eu oare subiectul	Sau, să-și schimbe
Cel mai potrivit, cu	meseria,
antet	În tranziție se poartă...
Încât Amor cu săgeata	Cât privește pasiunea
Mă atinse, ce proclat!	Mai bine s-o lase
Nu putea să își aleagă	moartă!
Teme mult mai	
pământene	

Duplicitar

Am obosit carnal de borangic
În ofensiva de a-mi fi iar amic
Te vrei bizar, grozavul de nimic
Indecizia, ambiguitatea ta sunt cataclism
Imatur persiflezi, cu grav infantilism
Mi-ai deșertizat și inimă și cap
Coastă de catifea, cu țară de satrap
Ai fost programat să mă nefericești
Duplicitar onctuos, care Mengele-mi ești!...

Big-Bang

Big-Bang și un suflet criologizat

Iuda romantic mi-a generat.

Idolatrie

Patetic te-am dorit ca în idolatrie
În omoplați fragili stileți ai înfipt o mie.

Demoniac artist

Cicloane furibunde îmi devastează forul
Demoniacului artist îi duc amarnic dorul
Poate că telepatic îmi transmite fior
Iar liniștea mi-e dramă în for interior.

La malul mării

Sclipește marea-n soare
Ca de aur odoare
Cu fâlfâit angelic
Albatroși planează deic
Ambarcațiuni dispar ca o părere
Îmi macin solitară sanguinară durere.

La Mangalia

Catarge zăresc vag în orizonturi vaste
Feroce ai maculat simțămintele caste

Stană de piatră

Tulburat mi-e sufletul
Inima-i ca tunetul
Drama doare ca o rană

Am ars spirit pentru o stană

Firimituri

□□□□□□□□□□□□□□□□-□□
□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□
□□□□□□□□

Mi-ai azvârlit cu – Dimensiuni din vaste
nonșalanță lumi
Firimituri, lipsit de Teroarea cum oare s-o
eleganță curmi?
Vocabulele nu-mi sunt Lecuți-mă în acest an,
utile De sanguinarul meu
Ci sensuri nude și tiran!
inutile

Inepție

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□-□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Am constatat revenind din beție
Că pasiunea-mi este ineptie
Ostilități ce îmi zdrobesc simțirea
Sunt implacabile, perfide ca trezirea
Din visul de poveste ce dorești
Să-i guști în prelungiri trăiri zeești

Pleiadă

Pleiada monstruoasă de durere
Semnifică oricare revedere

Irod

Diabolic mă chinui flegmatic Irod,
În hău va cădea al inimii pod
Și când vei dori tandrețea-mi femină
Te voi respinge rece, senină.

Atrofie spirituală

I-am oferit un suflet pur, dezinteres, tandrețe
Mi-a contraoferit trădare, persiflaj, și cele două fețe...
Atrofie-n caracter, inimă, morală
Și private interese, c-o etică anormală

Ce urmează postmortem?

Prea mult din existența mea	Durere este eul meu, Cu Crist model, traseul
A fost o plagă, o cățea	greu
Cu colți lupești m-a hărțuit	O golgotă de suferință, Ce va urma în neființă?
Înima mi-a împietrit	

Labil sentimental

A fost odată în realitate un zeu frunte boltită
Și o poetesă naivă de el fu ispitită...
C-un timbru tandru de miraj, voce-nvăluitoare
Pronunție cu claritate, distinsă, de culoare
Înalt și suplu cu bucle-n plete

Oceanul celestin, imens, în ochi cu bleu paiete
Un magnetism hipnotizant, ce-nvăluie s-atragă
E arma sa secretă, forte, doar dragostea-i e vagă...

Risipitor

Zeeștile de Eden clipe
Le-ai maculat în grotești risipe
Rețeaua noastră hidrografică
Atât de vastă și bogată
Te va imacula vreodată?

Pseudo-zeul și capriciile sale

O muritoare cu un zeu
Nu se mai poartă ca panaceu
A fost odată ca-n povești
Când zeii deveneau lumești
Și onorau pe muritoare
Frumoase, pământești fecioare...

Agonică

Șalupă fragilă pe Marea turbată
E pasiunea ciclonică de furii asaltată
Acid erodează în suflet fragil
Trădarea bărbatului imatur copil
Ca spasme, cangrene, sau plăgi purulente
Sfășierile intime irup vehemente
Te poți bolnăvi de iubire deșartă
Când agoniei ești rezervat de fatidica soartă.

Crucea

□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□□□
 . □□-□□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□

Din suflet mega, chistic, am risipit simțire
 Porunca deic, sacră, am pus-o în trăire
 Incandescent, vulcanic, autodistructiv
 Mi-am dăruit patetic suflul efectiv
 Cronos cu a sa clepsidră,
 Luminic a scurs clipa
 Durere, deziluzii, trădare cu aripa
 De ingratitudini reci ca suflul mortuar
 Ce-au așezat în egou un algic osuar
 Moneda ce-i răsplată rolului fără pată
 Este amprenta gravă ce Golgota o poartă
 Sunt 2000 de ani amprentați în conștiință
 Iubește-l pe aproape și crucea-i reședință...

Martie depresiv

Primăvară timpurie,
 Mi-ai răpit din bucurie
 M-ai găsit când ai sosit
 Ca un ghiocel zdrobit
 Siluit sufletul meu
 De-un artist ce-l cotam zeu.

Plăgi

Spirit cu plăgi

Și trup frustrat

Ce ursitoare ți-a incantat Și benefic să
 Să sorbi otravă, să nu-ntrezezi?
 agonizezi,

Baletul frunzelor fanate și idealuri spulberate

Frunzelor în toamna vieții
 Li se ofilesc pomeții
 Unduind ca balerina,
 Fanată ca și sulfina
 Așază pe pământ în rate
 Persan pal de frunze moarte.
 Și speranțele în viață
 Sunt o frunză pală, creață
 Ce se scutură în pripă,
 Melancolic, în risipă.

Mărțișorul trădării

Pe 13 m-a îmbrățișat,
 Patetic, tandru m-a sărutat
 Cu șoapte dulci m-a alintat
 Erau de fapt 30 de arginți
 Ce mai apoi m-au scos din minți.

Se bate cu pumnii în pectorali
 că este cavaler cu sexul opus

□□□□□□□□□□□□□□□□□□
 . □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□□□□□
 □□□□□□□□□□□□

Să îmi reprim acest îndemn...
Chiar dacă pe traseul lung
Am investit dor îndelung.

Pursânge

Fiorul, armăsar pursânge
Galopând spre cavoul
Cu sentimente înhumate...

Funigei

Ninge ca-n potop, pur, cu tandrețe
Vronețiana cupolă... cu alb îmi dă binețe...

Boboci florali sub tălpi pietonale

Te-am mitraliat cu boboci florali care au ricoșat în
sufletu-ți absent, pe trotuar, sub indifferente tălpi pietonale.
Dacă ai fi avut sensibilitate, și ai fi fost poetic, le-ai fi presat.
Eu păstrez și ambalajul de la ciocolata Poiana oferită de tine.
Dar tu ești prea mascul să poți fi și poet. Ți se pare, n-ai nici
o tangență cu poezia...

Luni de miere, luni de fiere De la frunze la Niu-Iorc

Iubitul meu, distins „cetitoriule“, este atât de infatuat și
înamorat de madrigale încât o să se înece cu ele. Este
deprimant să nu existe un echilibru, să oferi fără să ți se
ofere, încât e benefic că te frustrează, să-i tragi cu

plaivazul, pentru sublimare, detoxifiere, detensionare,
exorcizare și tot ce mai știi în materie de blamate
neologisme, să-i servești o corecție literară... Motor...!
Poveștile erotice, zice auctorele cu fustă, sunt de
notorietatea Astralului ffff bine informat, fiind dotat cu
sisteme sofisticate de interceptare... Acolo este încă în vogă
acest tip de blam... care revoltă pământul că-l utilizează
CIA și etc. Unda telurică s-a propagat și-n urbea ciobanului
Bucur.

Mircea Cărtărescu, ale cărei creații le percep benefic,
mi-a bătut consolator humerusul lacrimogen cu o rimă la
subiect și obiect în epopeea orientală „Levantul“: „Un
porc! Ce nu are asemănare de la Frunze la Niu-Iorc“. „Și
punctum“ zice Grandele Mihai Eminescu.

Iceberg în Prier

Ai compromis relația cu proverbiala ta nestatornicie de
misogin care nu poate trăi fără compania femeii... un an
ți-am inflammat imaginația și excesul de virilitate. De ce
batjocorești o nuntă astrală? Când dispăre atracția, poate fi
înlocuită cu prietenia – sentiment deic. Tu ai înlocuit-o cu
nechezolul urii. Am comunicat anterior, mental, prin
vibrații pulsatile afective, magnetismul nostru a format un
parteneriat în flăcări, cu concursul feromonilor tăi
temerari... Aura ta și a mea, au împletit coroniță din crini
imperiali, zeii iubirii au vibrat în echipă cu noi pe strunele
euforiei. Maniera ta de a iubi este unicat, dar absentează cu
desăvârșire. Să mângâi anterior penetrării epidermul iubitei
cu simbolul falic... este sublim, dar dacă-ți savurezi prea
mult trăirile carnale în exterioritate, când mai dispui de
timp sa-mi prospectezi punctul G, în interioritate, ca să
degust și eu sublimul carnal care ne-a fost făcut cadou de

Creator? Și cu toate acestea, nu eu sunt cea care te acuză pe această temă, ci tu ești nemulțumit de mine că n-ai reușit să atingi acest obiectiv... Este într-adevăr un paradox al stilului tău, să pretinzi ceea ce nu poți oferi... Eu ți-am construit totuși un lăcaș din mutuală afecție în inima mea cormoran înjunghiat, de absurdul că unii sunt rugați să fie iubiți și refuză cu încăpățânarea unui asin al primăriei comunale... când mapamondul plânge cu lacrimi sanguine după dragoste, dragoste, dragoste.

De aceea aripa tristeții mă apasă ca plumbul bacovian cu nori sumbri. Aș fi vrut să-ți ofer un pantalon și o vestă de angora purtate de mine să ți le pui peste combinezoanele tale, să te protejeze de frig și să-ți transmită strict energia benefică, pozitivă acumulată în inima mea. Mental, ți-am sărutat mâinile muncite și înghețate, ți le-am încălzit între cintezele mameloanelor, îți sărut buzele de un roz feminin amprentat de zodia ta atât de originală, și cu procentul de feminitate ce se află în fiecare bărbat feroce, mă joc cu degetele prin pletele de aur, îmi pun inele din șuvițe, îți mângâi rotunjimile umerilor herculeeni, comparativ cu zveltețea statuară și fiecare centimetru din carnația de ivoriu. De ce te porți blamabil? Care Tagore-n minijup ți-a mai închinat asemenea poeme de dragoste? De ce te-ai transformat în aisberg, dintr-un anterior godin? Îți stă rău! Nu risipi sentimente apriline! Topește-ți gheața, suntem în Prier! Fii pasionalul Genezei noastre, armonia afectivă și erotică se construiește! Eu sunt curtată, dar declicul meu funcționează mai greu vis-à-vis de alți parteneri. Te-am preferat dintr-o multitudine, dar deziluzie și pustiu. Ești aparent angelic până te folosești de parteneră, apoi devii diabolic. Păcat!

„Că ne-am iubit, este sublim
Să nu uităm, să ne-amintim“

Chiar horoscopul tău (despre care există credința că este întocmit pe fundament științific) m-a uimit într-o zi când am citit la zodia ta: „intențiile dumneavoastră diplomatice și de amabilitate au o durată bine determinată și anume până veți obține ce anume veți dori.“ Chiar și astrele avizează „portretul robot“ ce ți l-am creionat. Prepară-te pentru o călătorie cu mașina timpului în trecut! Trecerea ta bruscă de la tandrețe și afecțiune la extrema sadismului nejustificat, m-a propulsat în gheara disperării. Te-am avertizat că mă implic afectiv, că sunt pasională; am intenționat atunci, știi când m-ai izgonit și înjurat, să-ți opresc Jeepul cu trupul și viața. Doream ardent să-mi vorbești, să mă acuzi, să te justifici. Ai oprit turismul? Nu! Ai trecut în trombă și dacă nu mă feream ai fi fost capabil să mă ridic pe capotă și să mă izbești de asfalt, ca să fii tu promotorul unui curent postmodern în artele plastice: pictură în plasmă, sânge și creier pe asfaltul civilizației apocaliptice. Te va ierta Domnul, sau ți-o va trage când ai să te aștepti mai puțin? Ești sub lupa mea de la distanță, pentru că prietenii mei rămân prietenii mei, până la moarte, nu atât cât mă folosesc ei...

Îți observ fiecare mișcare, îți consult zodiacul care ți se potrivește ca mănușa. Te-am consiliat în acea problemă a ta legată de imagine... care ți-a schimbat puțin fațada... era un motiv de gratitudine. Nu ești apăsător de culpabilitate, totuși? Nu era cazul s-o ștergi englezește din loja teatrală în sala mare, că nu s-au înregistrat cazuri de canibalism în mediile culturale... ci cel mult, coterii meschine, măgărie, viciu, sărăcie cu duhul și capravecinita de rigoare atât de „ortodoxă“ și mioritică...

Profesor doctor inginer Beniamino Faoro, în volumul „Românul și felul lui de a fi“ constată că românul este politicoș prin atitudine și salut. „Aceasta este o calitate

deosebit de frumoasă, sperăm să nu se piardă.“ Tu ți-ai pierdut-o de mult. De ce? Nu ești român? Cu ce te încălzește să te porți infect? Mi s-a reproșat în ședința literară, Cenaclul „Liviu Rebreanu“ patima pe care am pus-o în carte și se afirmă că suferința a fost în literatură coardă prea întrebuițată ce duce la monotonie. Nefericirea, totuși, este împletită într-un lanț rezistent cu destinul uman, iar eu am investit în tine ceva valoros – suflet, tu fiind malformat congenital... un fel love machine, nu ai primit de la Yahve această însușire neprețuită, care ne face umani, nu roboți.

Imagine deformată

Când te vei privi în oglinda acestui volum, îți va displace imaginea ce te-ai străduit să mi-o prezinți. Resemnează-te! A fost opțiunea ta, nu a mea. Tu ai insistat să-ți scuturi clopul... tu „te-ai dezbrăcat de ceea ce unii nu posedă – caracterul“. Am același post telefonic, îți lansez invitația unei vizite în apartamentul meu. Îți promit că n-am să te violez, n-am să atentez la pudoarea ta, n-am să te agresez, ci vom admira ensemble Selena pe care americanii „care au făcut un pas mic pentru om și unul mare pentru omenire“ au găsit-o cu amprente ale altor încălțări. Cred că am fost eu, m-am teleportat deziluzionată în extremis de minciunile bărbaților niște münchhausen-i carnali. Eu posed simțul umorului, dar trebuie să recunoști că în aceste luni negre în care mi-ai servit un șut în coccis-ul care-ți făcea cu ochiul cândva, tu ai emigrat în Altair cu tot cu gogoși... ți-am trimis permanent mesaje electronice „pe e-mail www.violentul.charismatic.ro” cu filonul de platină al romantismului și umanului, strict platonice. dar orgoliile tale sunt nemăsurate precum păcatul... Nu intră în conduita

ta să prezinți scuze, deși ai picat ca din fânar la testul comportării civilizate... Eu știu ce-nseamnă umilința biblică, știu să spun iartă-mă, dacă este cazul, că așa m-a consiliat Dumnezeu, în cuvântul Său, Biblia: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri.“ Deci iartă-mă, prietene, că am crezut în tine, că s-a întâmplat să ți se pară că mă placi, că pur și simplu s-a întâmplat să cred că ești îndrăgostit de poezie, tu care n-ai nimic poetic, să cred că iubești femeia, când de fapt ești un misogin care doar o folosești. Unele femei cu suflet de platină comit eroarea de a primi în viața lor, cu generozitate, bărbați cu parteneri care au vrut de multiple ori să-i părăsească, să divorțeze, cu cadâne; cu ifose de cuceritori abordabili doar când sunt respinși de restul lumii...

Îți ofer și celălalt obraz; să-i iubești curat pe cei ce te tratează murdar, să-i iubești necondiționat pe cei ce te umilesc și-ți deșertizează sufletul, iată pildele lui Iisus. Am scris volumul pentru terapie privată, pentru a decanta deziluzia, regretul, trauma falsului, dar îți nutresc sacrosanctă prietenie. sunt convinsă că pe undeva, pe la periferia conștiinței tale ce dă impresia unui apendic bovin, regreți că ai căzut la examenul ABC-ul Cavalerismului.

Ești la o vârstă când ar trebui să fi știut că nu este necesar să lași în urma unei legături cadavre putrefacte... și ruine. Există și varianta unei despărțiri în termeni amiabili. Pentru asta când ți-am oferit cartea, trebuia să spui mulțumesc, nu „da“... Ți-am oferit trupul, cu suflet cu tot, nu hârtie igienică. Se pare că nimic din ce ni se întâmplă nu este accidental, ci totul are amprenta soartei puse în frunte. Unii afirmă că trebuie să fii sigur numai de iubirea câinelui... M-ai interpretat sufocantă, o primă impresie subiectivă. Ți-am redat libertatea fizică, și-mi rețin dreptul

de a te manipula telepatic... Da, știu, te simți bântuit, e logic să fi uitat atâtea „obiecte sexuale“ pasagere prin viața ta erotică, dar nu o vei uita până la moarte pe mama copilului nostru literar, căruia i-am lăsat în tandem un cumul de nemurire, într-o locație de marcă: Biblioteca Națională București.

Miei Noateni

. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Iubit glacial cu ochi albaștri,
Ca și doi celestini aștri,
Iubitul meu, cu buze de violete,
Cu flirturile-ți magnetice, cochete
Cu talia unui lujer de crin,
Urând, tu te urăști și sorbi venin!
Iubește! E un îndemn divin
Eu te voi iubi ca pe un festin
Ca flori de liliac ce sărută țărâna
Ca mieii noateni ce-mnobilează stâna.
Tu-ți zici: „îmi propun post negru – postesc,
Sunt adulter și mă pocăiesc...“
Poeta îți zice. iubite,
Zadarnic postești
De postul cu faptele-ți bune nu-l întărești...

Pe o boabă de orez

. □□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□-□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Pe o boabă de orez
Am pictat ca un chinez

O inimă minusculă
Și tu, ca o pustulă...

Gerar

Gustar în flăcări
Sub stern Gerar

Conștiința ca un apendic

Pentru capricii mici, superficialitate
Ți-ai rănit grav poeta, ce-o dai sadic la spate
Reziduu de conștiință, de fapt un apendic
Cât vei mai viețui te-o eroda veșnic.

Facilitate masculină

„Speram că iubindu-te fi-va mai bine
Dar sunt capricios și întors
Nu-mi mai place de tine...“

Crimă în efigie

În efigie m-ai ucis că-ți exhibi răutatea
Ridiculizat te percepi când îmi guști bunătatea...

M-am decis

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Nu mai doresc să mă iubești Fă pe moralul cum nu ești...	În spirite ce au lucarne De luminează existența Și nu fac nicicând pasiența Unor capricii efemere Ce n-au greutate, putere...
Don Juanul ce vertical pășește În era ce P.D.S.R-ește... Să ne-nălțăm mai sus de carne	

Miniaturale

În inima de platină Ai deversat pustiit O amforă de otrăvuri borgiene, de doliu Dar ea este imună la grotesc, Este o floare-n explozie de iubire.	Fulguie feeric Turnul de fildeș În vestmânt
---	---

Iluziile existențiale Castele de nisip vijeliilor Spulberate de valuri	Spiritul, fulg straniu În vârtejul
---	---------------------------------------

Potopul fulgilor de argint
În suflet
Un hanger însângerat.

Fragilul om puternic

Fragilă ființă, slabă, este omul
Nu, nu poate fi de granit atomul
Ce este zgâlțâit de reci frisoane,
De doleanțe, vise cu canoane.

Umilitor

Baloane de săpun umplute cu amor
Iată în ce constă perfidul, vanu-ți dor
Duci o viață multiplă... și nu poți să convingi
Ca idealul astfel ai să-l și atingi...
Privatul interes e zeul ce-l adori
Mi-ai demonstrat-o de multiple ori.
De ce n-avertizezi că n-ai ce să oferi,
Să o afirmi anterior, la lascive plăceri?
Nu ți-aș fi sacrificat o inimă fierbinte
Ce-ai crucificat-o pe altarul umilinței
Și dur m-ai aruncat în ghearele căinței...

Un sărut pe ochiul pineal

Un sărut pățimaș pe buzele din nectarine și pe ochiul
pineal, oriunde, dar mai ales, cu oricine te-ai afla...
Simțiți-vă bine! Savurați clipa! Și ca să ți se pară înălțător, îți
sugerez o fantezie pe care poate n-ai mai gustat-o... Când o
faci fericită pe Eva ocazională... în acel moment astral,
închide ochii tăi opalini și imaginează-ți că sunt eu aceea ce
savurează din fructul delicios al carambolului cosmic... Te
vei simți cu totul și cu totul de aur... Și vizualizează-mă în

postura unui înger rebel, care ninge peste trupurile voastre nude și incendiare cu potop de petale și sânge din begonii.

Distinșilor lectori

A fost o glumă, deși mi s-a spus că am simțul umorului involuntar, umorul pe care-l produc eu, este voluntar, vă asigur cu toată responsabilitatea, cât privește bărbații, nu sunt nici atât de buni, nici atât de răi pe cât par ei, sunt ca și femeile care le fac existența când paradis, când infern – un rău necesar... Deși orice asemănare cu realitatea nu pare absolut deloc întâmplătoare și volumul povestașei se confundă până la identificare cu personajul ce suferă din dragoste, acest volum este totuși o ficțiune care trebuie interpretată ca atare. Incursul nu semnifică că nu poți fi convins de contrariu, ai liber arbitru, la voia ta ca la cei mai de viță boieri. Mulțam', sărut dreapta că m-ai onorat cu lectura. Milan Kundera amintește de „irezistibila proliferare a grafomaniei printre taximetriști, curve, medici, amanți, politicieni, asasini, hoți, prefecți, pacienți. Tot omul poartă în sine un potențial scriitor. N-a specificat gospodinele – bunicuțe erotice. Surpriză! Iată-mă ivită din ceață...

Acest iubit efemer în sentimente, ca ploaia-n Cireșar, apreciază doar femeile pe care nu le are. Când încă mă cenzuram de groaza deziluziilor ulterioare, poza în respinsul atins de aripa tristeții, după ce i-am făcut jocul, interpretează rolul victimei hățuite și se lamentează de mesajele mele erotice licențioase, care puse în practică le-a apreciat la superlativ. Ia mina asaltatului care n-a consumat usturoi și nici gura nu-i exală a miros de mujdei... Desfășurătorul apelurilor telefonice adresate mie și câteva obiecte cu valoare sentimentală ce

i-au aparținut, oferite tot subsemnatei, ADN-ul din cutia de mahon, demonstrează că nu este atât de inocent și neimplicat pe cât vrea să pară, ba chiar este un gen de Azazel deghizat în artist...

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI – Terra Făgăduinței

Opinii auctoriale (3)	Bocanci de comando (22)
Rugă pentru poeți (4)	Ofensivă (23)
În loc de prefață (5)	Giulgiu (23)
Viața – Poarta Stelară (9)	Perdele de Cordoba (24)
Epistolă fluturului, cu panseu floral... (10)	Diva (24)
Mușinisme (11)	Sfera de azur (24)
Geneza – Feromoni incendiari (12)	Mirajul florilor de salcâm (24)
Conversație cu mulți martori (14)	Vis salin (25)
Pantha rei (14)	Cosmic halou (25)
Floare de păr (14)	Tiară din rubine (26)
Mesaj (15)	Monogramă glacială (26)
Preoteasa Vesta (15)	Vid sufletesc (26)
Degajă-mi Aura (15)	Kundalini mov (27)
Bumerang (15)	Fior astral (28)
Tușă algică (16)	Karat iluzoriu (29)
Nava Stelară, „Blazare et company Uitare“ (16)	Qvadrice neîmplinirii (29)
Căciula vorbitoare (18)	Abis morganatic (30)
Crimă de lezerotism (18)	Recită-mi! (30)
Embargou... (19)	Insulele Fericirii și Dâmbul lui Gâf (30)
Replică epistolară (20)	Omul (31)
Violentul charismatic (20)	Ca-n „Totul“ de Mircea Cărtărescu (31)
ADN morbid (20)	Iubire și genetică (32)
Incunabil (21)	Castraveți manipulați genetic (32)
Roata (21)	
Galaxie marginală (22)	

(32)

PARTEA A DOUA – Fața nevăzută a Selenei

Torpilă cu Foton (33)	Amprenta Genezei (34)
Elicopterul Pazei de Coastă (33)	Ecstasy (34)
Punctul G (33)	Cifra doi (34)
Iluzia (33)	Icoana (34)

Transplant de tandrețe (35)	Doleanță (47)
Laponul pasager (35)	Piercing mental (47)
Psihologul natură (35)	Suflet fragil (48)
Coniferul albastru (35)	Frunze pale (48)
Gravitație funebră (35)	Autumnală (48)
OZN benefic (36)	Abandon (48)
Ambigen (36)	A muri frumos (48)
Platonică (36)	Dialog cu conștiința (49)
Undă telepatică (37)	Cireșul nins (50)
Supradoză de superficialitate (37)	Transplant de cord sub aspect de act caritabil (50)
Satelit artificial (37)	Spirit cu plăgi (51)
Efemeridă (37)	Prietenie trădată (52)
Giulgiu cu cap de înger căzut (37)	Cine-i om și cine-i câine (53)
Tantristul cu inima de quartz (38)	La Latitudinea Destinului (53)
Columba iubirii pe umărul de ghiață (39)	Patetism (53)
Solitudine (40)	Vis cu tei înflorit (54)
Superficial (41)	Dual (54)
Dependența de iubire (41)	Absurd (54)
Iubit risipitor (41)	Decorațiuni interioare (55)
Sahara intimă (41)	Concertul cucilor amânat (55)
Fluture Negru (42)	Paramedicul (55)
Flori de ghiață (42)	Către univers (55)
Levitație (42)	Lăstun cu aripa frântă (56)
Sărut pe coapsă (43)	Zarzarul afectiv (56)
Dantelă de Bruxelles (43)	Imprecație Transilvano-Moldo-Vl ahă (56)
Atomi dansanți (43)	„Comunitară“ (56)
Împlozie (43)	Copilăria (57)
Întrebări retorice (44)	Miniaturale (58)
Ianus Bifrons (44)	Tunul de fildeș (58)
Iarna nucleară (44)	Stigmatul umorilor sumbre (58)
Turture Stilet (44)	Bioritm sumbru (59)
Onirică (45)	Iulianei (59)
Aura eternă (45)	
În gamă majoră (45)	
Pașare Spin (45)	
Labiș redivivus (46)	
Rădăcini încolăcite (46)	
Elegie (47)	

